

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 2/2010

Cena \$ 2.50

FEBRUARY 2010

Panna Maria Bolestná ve Sloupu v Moravském krasu

Poutní místo Sloup se nachází v malebném koutu Moravského krasu asi 9 kilometrů na severovýchod od Blanska. V blízkosti městečka se nacházejí nádherné krápníkové jeskyně. Archeologické nálezy v jeskyni Kůlna svědčí o osídlení těchto míst již v době neandrtálského člověka. První písemné doklady o existenci obce souz z roku 1373.

V roce 1675 převzal rájecké panství a tím i Sloup Jan Kristian z Roggendorfu, královský hejtman brněnského kraje. Po jeho smrti v roce 1701 zdědil panství jeho syn Karel Ludvík, který se oženil s Karolínou, dcerou uherského palatina Mikuláše Pálffyho. Hrabě Karel Ludvík z Roggendorfu ve 20. letech 18. století objevil v brněnském klášteře minoritů dřevěnou sochu Panny Marie Bolestné. Socha pocházela z Itálie, kde byla vytvořena neznámým umělcem v polovině 15. století. Hrabě si sochu vyžádal pro svoji manželku Karolínu. Protože pomohl bratrům minoritům s opravou jejich kláštera, bylo jeho žádosti vyhověno.

Manželé, kteří měli ke Sloupu zvláštní vztah, světili sochu Panny Marie do péče místnímu mlynáři Vavřinci Severovi. Ten pro ni upravil ve svém domě jednu místnost jako kapli. Socha se stala předmětem obětí jak mlynářovy rodiny, tak dalších obyvatel Sloupu i těch, kteří přijížděli do mlýna kvůli mletí. Večerních pobožností před sochou se zúčastňovala také mlynářova dcera, která trpěla od narození epilepsií. Z této nemoci byla náhle a nevyzpytlitelně uzdravena. Zpráva o zázraku se roznesla po okolí. Začali přicházet první poutníci. Na žádost hraběte Karla Ludvíka povolilo olomoucké biskupství stavbu dřevěné kaple, která stála poblíž hraběcího letního sídla. Do kaple byla přenesena socha Panny Marie. Sem zajížděl každý pátek kaplan z Doubravice, kam Sloup patřil, sloužit mši svatou. Poutníků přibývalo a stále potřebnější se jevila stavba kostela.

Záměr jeho postavení ohrozila v r. 1737 smrt hraběte Karla Ludvíka. Ujala se jej ale manželka zemřelého hraběnka Karolína. Projekt kostela dala vypracovat vídeňskému architektu Isidoru Marcellu Canavale, který později projektoval stavbu zámku v Rájci. Stavební práce řídil bosko-

vický stavitel Vavřinec Merta. Stavba byla zahájena v r. 1751. Veškeré náklady hradila hraběnka Karolína. Jak se traduje, nikdo nepracoval na stavbě v rámci robotní povinnosti uplatňované jinak až do r. 1780. Všichni dostávali za svoji práci mzdu. Přičinili se však i poutníci, kteří na stavbu donášeli kameny. Na severní straně chrámu zůstala zachována původní kaple.

Slavnostní vysvěcení chrámu provedl 27. října 1754 olomoucký biskup kardinál Ferdinand Julius, svobodný pán z Troyeru. Součástí slavnosti bylo přenesení sochy Panny Marie Bolestné z kaple na hlavní oltář nového chrámu. Samostatná farnost byla ve Sloupě zřízena 25. srpna 1755.

Sloupský barokní chrám patří k významným architektonickým památkám. V průčelí mezi věžemi je vysoký přes 30 m, chrámová loď ve tvaru želvy symbolizující ochranu Panny Marie je široká 30 m a dlouhá 40 m, dvě věže s oplechovanými báními jsou vysoké 40 m. Nad hlavním portálem vchodu je latinsky psaný nápis: Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se udál před našimi zraky (Ž 117, 23), dále letopočet stavby a erb Karoliny z Roggendorfu. Věže zdobí ve výklencích umístěné kamenné sochy sv. Magdaleny, sv. Marty, sv. Cyrila a sv. Metoděje, jejichž autorem je brněnský sochař Ondřej Bleiberg. Ve věžích jsou zabudovány věžní hodiny a celkem čtyři zvony.

V interiéru chrámu upoutá hlavní oltář z černého a červeného mramoru téženého v Těšeticích na Kroměřížsku. Mohutná chrámová klenba je vyzdobena malbami od vídeňského malíře Kašpara Sambacha, pozdějšího ředitele vídeňské malířské akademie. Je zde znázorněno nanebevzetí Panny Marie a její oslava. V kopuli jsou symboly podle titulů Panny Marie z Loretské litanie - vpravo znázorňují Pannu Marii, Matku Spasitele, Trůn Boží moudrosti, Zrcadlo spravedlnosti a Vznešený stánek zbožnosti. Vlevo jsou symboly Panny Marie jako Archy úmluvy, Uzdravení nemocných, Brány nebeské a Růže vonné všech ctností. Cestou k hlavnímu oltáři vidíme na podlaze chrámu náhrobní desku. Je to vstup ke kryptě, v níž je pochována hraběnka Karolína, která zemřela ve Sloupě v r. 1759.

Hlavní oltář ohraničují čtyři vysoké sloupy z černého mramoru, mezi nimiž je nahoře bílou holubicí znázorněný Duch Svatý, níže Bůh Otec v lidské podobě a velikosti. Pod ním ční veliký dřevěný kříž s přehozeným bílým plátnem. Mezi sloupy stojí dřevěné sochy cherubů v životní velikosti a v jejich středu trůní na oltáři pod křížem socha Panny Marie Bolestné vyřezaná z lípového a topolového dřeva a zdobená zlatem a stříbrem, na klíně s tělem Spasitelovým sňatým z kříže. Na hlavě Bohorodičky i jejího Syna jsou položeny pozlacené koruny požehnané papežem Janem Pavlem II. v Římě v roce 1996. Kolem sousoší se rozlévá zář paprsků ... Vzácný dřevěný svatostánek a umělecké ozdoby hlavního oltáře jsou dílem brněnského sochaře Ondřeje Schweigla a pozlaccovače Vincence Kutálka. Na svatostánku spočívá kniha Zjevení se sedmi pečeti.

Boční oltář nejbližší sakristii vpravo od hlavního oltáře je zasvěcen sv. Josefu a je na něm obraz tohoto svatého na úmrtním loži. Na téže straně blíže vchodu je oltář sv. Františka Serafinského s obrazem světce modlícího se před Spasitelem na kříži. Naproti posledně zmíněnému je oltář sv. Karla Boromejského s obrazem světce v kněžském rouchu podávajícího eucharistii nemocným morem. Oltáři zasvěcenému sv. Anně na téže straně chrámu blíž sakristie vévodí obraz, na němž světice z knihy učí dítě Marii. Všechny obrazy jsou dílem Kašpara Sambacha.

Chrámu má dvě sakristie a nad každou prostorné oratorium. Naproti hlavnímu oltáři je kůr pro zpěváky a varhany pořízené v r. 1986 instalované do původní skříně z r. 1762.

Sloup v Moravském krasu je živé poutní místo i farnost soustřeďující kolem sebe místní obyvatele i poutníky zblízka i zdaleka. Hlavní pouť k Panně Marii bolestné zde bývá v pátek před květnou nedělí.

*Podle materiálů farnosti Sloup připravil
Fr. Dušan Hladík*

**Foto na titulní straně:
Kostel Panny Marie Bolestné
ve Sloupu v Moravském krasu**

K sedmibolestné Panně Marii

Matko Krista Ježíše,
kdo ty boly popíše,
jež tvá duše spanilá
na zemi zde cítila?

Simeon tě velebí,
když tvé Božské dítě zří,
světu spása zasvitne,
srdce tvé meč pronikne.

Katy vyslal krutý král,
jaký to byl pro tě žal!
S dítětem prcháš z otčiny
do daleké ciziny.

Velkou žalost cítila
tvoje duše přemilá,
když jsi v chrámě, Maria,
svého Syna ztratila.

Když tě došla hrozná zvěst,
odsouzen že Syn tvůj jest,
s křížem jsi ho potkala,
jak jsi nad ním plakala!

S jakým bolem ku kříži
oko tvoje pohlíží,
na němž Syn tvůj jediný
visí po tři hodiny!

A když mrtev Boží Syn,
položen jest na tvůj klín,
kdož tu bolest vypoví
milé matky Kristovy!

Velký zápas dokonán,
ve hrob Ježíš pochován,
srdce tvé však na Syna
stálým bolem vzpomíná.

Ke komu se utečem
v žalosti a bolu svém,
ne-li k tobě, milostná
Matko sedmibolestná?

Pro ty rány přesvaté
srdci tvému zaťaté
rač nás vzíti v ochranu,
vypros milost na Pánu.

Starobylá poutní píseň

Panna Maria Bolestná ve Sloupu

Pane Ježíši, ty jsi nechtěl ušetřit
svou Matku bolestné a dramatické
účasti na svém utrpení.
Učiň, abychom na něm byli
nějakým způsobem účastní i my.
Zahřej naše studené a vzdálené srdce,
aby spolu s Pannou Marií
prožívalo tvou smrt za nás.
Matko Ježíšova, učiň, ať vycítíme
pravý smysl kříže.
Ať tento smysl září v naší modlitbě,
v našich těžkostech a
v našem kontaktu s utrpením ostatních
a ať nás vede ke správnému postoji
vůči utrpení světa a všech lidí.
Dej, ať se modlíme s tebou,
ve spojení s utrpením celého lidstva.
Amen.

C. M. Martini

LITURGICKÁ ČTENÍ

1.neděle postní - 21.února 2010

1. ČTENÍ - Dt 26, 4-10

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Kněz vezme z tvé ruky koš a položí jej před oltář Hospodina, tvého Boha. Ujmeš se slova a vyznáš před Hospodinem, svým Bohem: ‚Můj praotec byl potulným Aramejcem, sestoupil do Egypta a přebýval tam v malém počtu osob jako přistěhovalec. Ale stal se tam národem velikým, mocným a početným. Egypťané však nás týrali, sužovali a podrobili tvrdému otroctví. Tehdy jsme křičeli k Hospodinu, Bohu našich otců, a Hospodin slyšel náš hlas, viděl naši bídu, lopotu a útlak. Hospodin nás vyvedl z Egypta mocnou rukou, napřaženým ramenem, šířil velký strach a působil znamení a divy. Přivedl nás na toto místo a dal nám tuto zem, zem oplývající mlékem a medem. Nyní hle - přináším prvotiny plodů půdy, kterou jsi mi dal, Hospodine!‘ Položíš koš před Hospodinem, svým Bohem, a pokloníš se Hospodinu, svému Bohu.“

2. ČTENÍ - Řím 10, 8-13

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Co říká Písmo? ‚Blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci‘; to je slovo víry, které hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Víra vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse. Písmo přece říká: ‚Žádný, kdo v něho věří, nebude zklamán.‘ Není totiž žádný rozdíl mezi židem a pohanem: všichni přece mají jednoho a téhož Pána a ten je bohatě štědrý ke všem, kdo ho vzývají. Vždyť, každý, kdo bude vzývat jméno Páně, bude spasen“.

EVANGELIUM - Lk 4, 1-13

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš se vrátil od Jordánu plný Ducha svatého. Duch ho vodil pouští čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. Ty dny nic nejedl a když uplynuly, vyhladověl. Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se z něho stane chléb!“ Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: ‚Nejen z chleba žije člověk.‘“ Pak ho ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: „Všechnu tuto moc a jejich slávu dám tobě, protože mně je odevzdána a dávám ji, komu chci. Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje.“ Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit.‘“ Potom ho ďábel zavedl do Jeruzaléma, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se odtud dolů! Je přece psáno: ‚Svým andělům dá o tobě příkaz, aby tě ochránili, takže tě ponесou na rukou, abys nenarazil nohou na kámen.‘“ Ježíš mu odpověděl: „Je řečeno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha!‘“ Když ďábel dokončil všechna pokušení, opustil ho až do určeného času.

2.neděle postní - 28.února 2010

1. ČTENÍ - Gn 15,5-12,17-18

Čtení z první knihy Mojžíšovy

Bůh vyvedl Abráma ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ - a dodal: „Tak četné bude tvé potomstvo!“ Abrám Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. Znovu mu pravil: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví.“ Abrám řekl: „Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?“ Bůh mu řekl: „Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny chny tříroční, pak ještě hrdličku a holoubě.“ Abrám mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abrám je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abrám upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň. Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle - dýmající pec a ohnivá pochodeň přešla mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abrámem smlouvu a řekl: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu!“

2. ČTENÍ - Flp 3,17-4,1

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři, jednejte všichni tak, jak jedná já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřátel Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho - vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí v nás jeho moc, kterou si může podřídít všecko. A tak, moji bratři, milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, stůjte v Pánu pevně milovaní!

EVANGELIUM - Lk 9,28b-36

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šatstvo oslnivě zbělelo. A hle, rozmlouvali s ním dva muži - byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevíli se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padala na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

3.neděle postní - 7.března 2010

1. ČTENÍ - Ex 3,1-8a.13-15

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Mojžíš pásł stádo svého tchána Jitra, midjanského kněze. Když jednou vyhnal stádo za step, přišel k Boží hoře Chorebu. Tu se mu zjevil Hospodinův anděl v plameni ohně, který šlehal ze středu keře. Díval se, a hle - keř hořel plamenem, ale neshořel. Mojžíš si řekl: „Půjdu se podívat na ten zvláštní jev, proč keř neshoří.“ Když Hospodin viděl, že se přichází podívat, zavolal ze středu keře: „Mojžíši, Mojžíši!“ A on odpověděl: „Tady jsem!“ Bůh řekl: „Neobtěžuj se sem, zůj opánky ze svých nohou, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá.“ A pokračoval: „Já jsem Bůh tvého otce, já jsem Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův!“ Mojžíš zahálil svou tvář, neboť se bál pohlédnout na Boha. Hospodin pravil: „Viděl jsem bidu svého lidu, který je v Egyptě, slyšel jsem jejich nárek na bičice; ano, znám jejich bolesti. Proto jsem sestoupil, abych je vysvobodil z ruky Egyptanů a vyvedl je z oné země do země úrodné a širé, do země oplývající mlékem a medem.“ Mojžíš pravil Bohu: „Hle, já přijdu k synům Izraele a řeknu jim: „Posílá mě k vám Bůh vašich otců.“ Když se zeptají: „Jaké je jeho jméno?“ - co jim mám říci?“ Bůh pravil Mojžíšovi: „Já jsem, který jsem!“ A dodal: „Tak řekneš synům Izraele: „Ten, který jest, posílá mě k vám.“ A ještě pravil Bůh Mojžíšovi: „Tak řekneš synům Izraele: „Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův, posílá mě k vám!“ To je moje jméno na věky, to je můj název po všechna pokolení.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 10,1-6.10-12

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

Chťel bych vám, bratři, připomenout, že všichni naši praotcové byli pod oblakem, všichni prošli mořem, všichni přijali Mojžíšův křest v oblaku a v moři, všichni jedli stejný duchovní pokrm a všichni pili stejný duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus. Ale přesto se většina z nich Bohu nelíbila. Pomřeli na poušti. Tyto věci se staly nám pro varování, abychom netoužili po špatnostech, jako toužili oni. Ani nepřetěžujte, jako někteří z nich reptali, a za to byli pobiti od anděla Zlobce. To se jim přihodilo jako výstražný příklad a bylo to napsáno jako poučení pro nás, kteří žijeme v době poslední. Když se tedy někdo domnívá, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl.

EVANGELIUM - Lk 13,1-9

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V té době přišli k Ježíšovi se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětních zvířat. Řekl jim na to: „Myslíte, že ti Galilejci, když to museli vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni podobně zahynete. Anebo oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni právě tak zahynete. Vypravoval pak toto podobenství: „Jeden člověk měl na své vinici zasazený fíkovník a přišel na něm hledat ovoce, ale nic nenašel. Proto řekl vinaři: „Hle, už tři léta přicházím hledat ovoce na tomto fíkovníku, a nic nenacházím. Poraz ho! Proč má zabírat půdu?“ On mu však odpověděl: „Pane, nech ho tu ještě tento rok. Okopám ho a pohnojím, snad příště ovoce ponese. Jestliže ne, dáš ho pak porazit.““

4.neděle postní - 14.března 2010

1. ČTENÍ - Joz 5, 9a. 10-12

Čtení z knihy Jozue.

Hospodin pravil Jozuovi: „Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu.“ Synové Izraele se utábořili v Gilgalu a slavili velikonoce čtrnáctého dne toho měsíce večer na jerišských planinách. Na druhý den po velikonocích jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna. Téhož dne přestala padat mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaán.

2. ČTENÍ - 2 Kor 5, 17-21

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

Bratři! Když se někdo stal křesťanem, je to nový tvor, To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzyváme: Smířte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

EVANGELIUM - Lk 15, 1-3. 11-32

Slova svatého evangelia podle Lukáše

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá. On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad, a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal. Tu šel do sebe a řekl: Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků! Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Ale otec nařídil služebníkům: Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte je! A hoduje se a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen! A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý. Tu se starší syn rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveseil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohrál tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele! Otec mu odpověděl: Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. ledna 2010

Politické události

Volby do Poslanecké sněmovny budou nejspíš 28. a 29. května

Prezident vyhlásí volby pravděpodobně v nejzazším možném termínu, tedy 28. a 29. května. Václav Klaus se pro tento termín vyslovil již 4. ledna, po novoročním obědě s premiérem Janem Fischerem. Jeho názor neovlivnil ani předseda ODS Mirek Topolánek, se kterým prezident poobědval 6. ledna. Předseda ODS by ocenil dřívější termín především proto, aby vláda s novým mandátem mohla co nejdříve začít pracovat na rozpočtu na příští rok. "Nevidím to jako věc zásadní, ale myslím, že každý týden, o který se zkrátí období Poslanecké sněmovny, je dobrý," uvedl Topolánek podle iDnes.cz. Za dřívější termín voleb lobbvali také předseda Senátu Přemysl Sobotka (ODS) a předseda Poslanecké sněmovny Miloslav Vlček (ČSSD), s nimiž Klaus obědval 5. ledna. "Řekl jsem panu prezidentovi, že by měly být volby dříve, aby byla dříve stabilní Sněmovna a vláda," citoval Sobotku iDnes.cz. Setkání s předsedou ČSSD Jiřím Paroubkem se muselo odložit na 13. ledna kvůli sněhové kalamitě. Kvůli ní se totiž Paroubek zdržel na Slovensku. Nicméně svůj názor už vyjádřil v Otázkách Václava Moravce, kde byl hostem 3. ledna spolu s Topolánkem. "Nám vyhovuje druhý víkend 15. a 16. května, jsou pro to i racionální důvody, protože nová vláda bude potřebovat pracovat třeba na přípravě státního rozpočtu, takže by bylo dobré, kdyby zkráje

června už byla," řekl Paroubek v OVM. Českou republiku letos čeká nabitý rok, budou totiž volby senátní, sněmovní i komunální. Termín voleb vyhláší prezident, přičemž podle Ústavy je volby do Poslanecké sněmovny možné vyhlásit nejdříve 30 dní před uplynutím a nejpozději v den uplynutí volebního období Sněmovny. Zároveň musí proběhnout v pátek a v sobotu. Nejdříve by se tedy mohly konat 7. a 8. května, nejpozději právě 28. a 29. května.

Zemřel Ivan Medek, novinář a bývalý Havlovův kancléř

Ve středu 6. ledna zemřel ve věku 84 let Ivan Medek, bývalý kancléř prezidenta Havla, novinář a signatář Charty 77. Důvodem smrti byly podle jeho ženy Heleny Medkové nemoc a stáří. Ivan Medek se narodil roku 1925 v Praze jako syn legionáře a spisovatele Rudolfa Medka. Věnoval se hudbě, hrál na housle a skládal, studia na konzervatoři nedokončil. Po válce se stal hudebním kritikem, spolupracoval s Českou filharmonií. V 70. letech podepsal Chartu 77, a přišel tak o své místo redaktora hudebního vydavatelství Supraphon. Poté střídal zaměstnání, vyzkoušel si práci šatnáře i mytí nádobí a po fyzickém napadení policií emigroval v srpnu 1978 do Vídně. Tam pracoval pro rozhlasovou stanici Hlas Ameriky. Domů se vrátil po listopadové revoluci. Vedl radu pro rozhlasové a televizní vysílání a roku 1993 začal pracovat pro nově zvoleného českého prezidenta Václava Havla, v roce 1996 se stal na dva roky jeho kancléřem. V

Praze neúspěšně kandidoval na post senátora, který místo něj získal Václav Fischer. Medek byl nositelem Řádu T.G. Masaryka a oceněn byl i medailí Za zásluhu.

Češi musejí mít pro cestu do USA souhlas ESTA

Češi cestující do USA musejí mít souhlas prostřednictvím elektronického systému cestovní autorizace, známého jako ESTA. Lidé, kteří mají vízum, o autorizaci ESTA žádat nemusí, připomíná americké velvyslanectví. S platností od 20. ledna 2010 vyžaduje ministerstvo pro vnitřní bezpečnost USA, aby cestující využívající bezvízový program měli před odletem cestovní registraci ESTA. Těm, kteří se jí neprokážou nebo nemají platné vízum, nebude umožněn vstup na palubu stroje směřujícího do Spojených států. Systém ESTA nahradil vízovou povinnost při cestě do USA. Češi už mohou vycestovat za oceán bez víz od roku 2008, musí však vlastnit pas s biometrickými údaji a ještě vyplnit elektronickou žádost v systému ESTA umístěnou na internetu. Případný souhlas s cestou dostane žadatel okamžitě. Vyplnit musí jméno a příjmení, datum narození, kontaktní adresu, číslo cestovního pasu a podrobnosti o cestě. Pokud biometrický pas nevlastní, musí si i nadále žádat o klasické vízum. K žádosti o cestovní registraci by měla být použita oficiální webová stránka systému ESTA <https://esta.cbp.dhs.gov>, která je zřízená vládou Spojených států (americké vládní stránky mají koncovku ".gov"). Webové stránky, které účtují poplatky za cestovní registraci ESTA, nemají žádnou spojitost s americkou vládou a cestující je mohou použít na vlastní riziko. Počet odmítnutých žadatelů o povolení ESTA nepře-

sahuje podle velvyslanec jedno procento. Do elektronického povolení systému v současnosti zahrnuto 35 států, převážně z Evropy.

Armáda představila modernizované vrtulníky za desítky milionů eur

Česká armáda představila letecké základně Praha-Kbely modernizovaný typ vrtulníku Mi-171Š, které budou nasazeny v Afghánistánu. Nová technika do pěti vrtulníků, výcvik pilotů a nová servisní hala stála armádu desítky milionů eur, řekl náměstek ministra obrany Jan Fulík. Vrtulníky ruské výroby získalo Česko v rámci splacení ruského dluhu a rozhodlo se je modernizovat, aby splňovaly standardy NATO, mohly být bez problémů nasazeny v Afghánistánu. Počítal Fulík šlo o deset let práce, které se podíleli specialisté z Ruska a Velké Británie. Na oběma stranami se jednalo o nadstandardní spolupráci, kterou si velmi ceníme. Pochopitelé však na celém projektu pracovali i naši odborníci," uvedl náměstek. Transportní vrtulníky získaly díky modernizaci novou komunikaci, aviatiku, navigační a obranné systémy, čidla detekující vypálení jakýchkoli střel ze země, systém na vypuštění klamných cílů, noční vidění. "Došlo ale také k významnému odlehčení celé stroje. Uvnitř jsou navíc nová barevná ovládací displeje," pokračoval. Znamená to rozvoje druhů sil ministerstva obrany Bohuslav Dvořák. Čeští armádní specialisté si pochvalovali hlavně spolupráci se svými britskými kolegy. "Dlouhodobě je s nimi výborná spolupráce, nejen při modernizaci těchto vrtulníků, ale také v případech výcviku, tak při přípravě je notek," sdělil Dvořák. Tři vrtulníky, které budou nasazeny v Afghánistánu, mají za úk-

řpravovat vojáky nebo materiál pro NATO. Piloti mají za sebou rok a půl trvající výcvik, například ve francouzských Alpách nebo v izraelských pouštích. V Afghánistánu budou české vrtulníky operovat patrně od února na základně Karana v jihovýchodní části země, kde budou sloužit v rámci alianční mise ISAF. Afghánská mise české vrtulníkové jednotky by měla trvat dva roky.

Ze Slovenska

Slovensko kvůli chybě při cvičení nechalo odletět letadlo s výbušninou

Během protiteroristického cvičení na popradském letišti uniklo jedno zavazadlo s natriženou výbušninou kontrole nic netušící pasáží s ní odletěl do irského Dublinu. Trhavinu zajistily tamní bezpečnostní složky až po třech dnech, kdy je Slovensko o události informovalo. V reakci na tato pochybení šéf slovenské pohraniční a cizinecké policie resignoval na svou funkci. Policie v rámci testu při standardním provozu letiště umístila do osmi zavazadel výbušninou látku RDX a pak k zavazadlům pustili vycvičené psy. Sedm výbušnin se psům podařilo objevit, na jednu z nich však psovod zapomněl, a zavazadlo se tak dostalo až na palubu letadla směřujícího do irského Dublinu. Psovod si svou chybu uvědomil, až když bylo letadlo krátce před startem. Dispečer z věže předal informaci o atrapě bomby pilotům, ale navzdory všem bezpečnostním předpisům povolil letadlu vzlet. Kapitán, v domněnku, že má v letadle spíše náloži bomby než skutečnou výbušninu, odletěl. Slovensko hned poslalo Irům dálnopis o nebezpečné látce v letadle. Ten

ale nedorazil na dublinské letiště, nýbrž do kanceláře společnosti, která zajišťuje odhazování zavazadel. K příslušným orgánům se tak informace dostala až po třech dnech. Slovenský elektromechanik, který v Dublinu pracuje a domů se vrací jen na léto a na Vánoce, byl proto velmi překvapen, když do jeho bytu vnikla irská zásahová jednotka, zajistila trhavinu z jeho zavazadla a odvedla si ho k výslechu. Krátce poté policie muže propustila a slovenské úřady se mu omluvily. Irsko je případem velice zneklidněné a žádá vysvětlení. Podle Irů mohlo dojít fatální chybou psovoda ke katastrofě. Bratislava se brání, že je výbušnina bez roznětky neškodná, i přesto je připravena nést zodpovědnost. S psovodem bude zahájeno disciplinární řízení, šéf pohraniční policie již dal svou funkci k dispozici.

Kolaps elektronického mýtného systému

Slovensko zavedlo od 1. ledna nový elektronický mýtný systém pro vozidla s hmotností nad 3,5 tuny. Hned v prvních dnech se řidiči potýkali s problémy, jelikož mnozí si včas nekoupili potřebnou palubní jednotku. Systém kolaboval a na hranicích vznikaly několikakilometrové kolony. Provozovatel, společnost SkyToll, ale jakékoliv problémy na své straně vyloučil. Unie dopravců Slovenska kritizovala nepřipravenost systému, výši mýtného a nepřiměřené pokuty za nedodržení předpisů. Řidiči zahájili protestní akce a blokovali dopravní uzly ve velkých městech včetně Bratislavy. Premiér Robert Fico udělal 11. ledna ústupek v podobě zrušení zpoplatnění jízdy po cestách první třídy do konce ledna, do kdy by se situace měla vyřešit.

Ekonomika

Armáda šetří, zeštíhlela o 4000 zaměstnanců

Ke konci minulého roku vydalo Ministerstvo obrany zprávu o zrušení přibližně 4000 pracovních míst Armády ČR v důsledku ekonomické krize. K 1. lednu odešlo 2731 vojáků z povolání a občanských zaměstnanců (konkrétně 1350 vojáků a 1381 občanských zaměstnanců). Současně vedení zrušilo 1728 neobsazených tabulkových míst. V minulém roce pod MO pracovalo přibližně 35 tisíc osob, z toho zhruba 24 tisíc vojáků. "I přes škrtky bude armáda nadále akceschopná," řekl ministr obrany Martin Barták iDnes.cz. Podle něho je propuštění průřezové a uchráněny jsou jen jednotky bojového nasazení. "Průměrný věk odcházejících vojáků z povolání je 37,9 let, u občanských zaměstnanců dosahuje 54,8 let," uvedl mluvčí ministerstva Jan Pejšek. Propuštěným občanským zaměstnancům náleží odstupné podle délky trvání pracovního poměru ve výši trojnásobku až desetinásobku průměrného platu. Vojáci mají nárok na jednorázové odbytné nebo odchodné spojené s výsluhovým příspěvkem. Výše všech náhrad se vypočítává podle doby, kterou voják v armádě odsloužil, sdělil ČTK Pejšek. Ministr Barták o chystaných změnách informoval už v létě. Tehdy ministerstvo přijalo vládní úsporná opatření a na letošní rok má o sedm miliard nižší rozpočet než se očekávalo. Hospodařit bude přibližně s 49 mld. korun. Snížené finance se však nedotknou nákupu nového vojenského vybavení a investic. V prosinci MO podepsalo smlouvu na dodávku 90 lehkých obrněných vozidel Iveco za více než 3,6 mld. a nepřeruší ani

nákup 107 transportérů za 14,4 mld. korun.

Praha se může pochlubit čtyřmi hotely, které patří k nejlepším na světě

Nejluxusnější hotel s nejlepšími službami na světě je pražský Golden Well (U Zlaté Studně), který obsadil první místo v prestižním žebříčku TripAdvisor. Informaci zveřejnil ve čtvrtek TripAdvisor.com. V Praze jsou čtyři hotely, které se aktuálně umístily v žebříčku TripAdvisor na prvních místech. Kromě Golden Well, který obsadil první místa v kategoriích nejluxusnějšího hotelu na světě a deseti hotelů s nejlepšími službami, získaly další ocenění i další tři české hotely. Hotel Arcadia Residence, stejně jako Golden Well, se umístil ve více kategoriích. V tabulce hotelů s nejlepšími službami skončil na třetím místě. Současně stanul na prvním místě nejlevnějších hotelů na světě. V kategorii nejluxusnějších hotelů světa se kromě již zmíněného hotelu Golden Well umístil na třetím místě český hotel Alchymist Residence Nosticova. Sedmá příčka patří Aria Hotel.

Žďákovský most čeká generální oprava za 400 milionů korun

Jeden z nejznámějších mostů v Čechách, Žďákovský most na Písecku, čeká generální oprava. Během tří let by do ní mělo Ředitelství silnic a dálnic (ŘSD) investovat 400 milionů korun. Třiačtyřicet let starý ocelový most přes řeku Vltavu podle odborníků poničila především kamionová doprava a jeho stav je kritický. František Kollar z ŘSD pro agenturu Mediafax v pondělí uvedl, že rekonstrukce mostu by měla trvat tři roky. „Pokud se na to ovšem podaří sehnat peníze. Pokud by ale finance nebyly, bude nutné Žďákovský most

pro kamionovou dopravu uzavřít," uvedl Kollar. Právě kamiony po něm velmi často jezdí. "Loňská kontrola odhalila, jak moc most stárne, včetně ložisek mostní konstrukce. Už vloni měly začít opravy, ale nakonec na ně nebyly peníze," podotkl Kollar. Nyní Ředitelství silnic a dálnic bude čekat, zda se v rozpočtu Státního fondu dopravní infrastruktury peníze najdou. Pokud by opravy začaly, způsobí to velké potíže jak pro řidiče, kteří tudy projíždí, tak i pro obyvatel okolních obcí. „Některé opravy by bylo možné provádět za provozu, některé za částečného, ale při jiných by se musel most zcela uzavřít," dodal Kollar. Podle některých starostů z okolních obcí je špatná i dopravní politika. Stát zvyšuje ceny dálničních známek a zavádí mytné na dálnicích, řidiči těžkých kamionů proto volí trasy přes silnice druhé a třetí třídy a právě například i přes Žďákovský most.

Kurzovní lístek

29. 1. 2010 (střed)

EUR, 1	26.230
Kanada, 1	17.583
USA, 1	18.782

Kultura

Rok 2010 přivítala divadla řadou premiér

Na začátek nového roku připravila česká i moravská divadla řadu zajímavých premiér, největší divadelní smršť nastává už tradičně v Praze. Kulturně ochuzen však nezůstane ani zbytek republiky. Zcela nový projekt uvedlo 7. ledna pražské Divadlo Archa. V představení Emigrantes od choreografek a tanečnic Veroniky Kotlíkové a Terezy Ondrové, které společně tvoří uměleckou skupinu VerTe Dance, na scéně společně vystupují dospělí i dětská tanečníci. Divadlo Na Vinohra-

dech představilo 8. ledna hru Fridricha Schillera Marie Stuartovna. V hlavních rolích příběhu o konfliktu dvou královen - skotské Marie Stuartovny a anglické Alžběty I. - vystupují Dagmar Havlová a Lucie Juříčková. Na 12. ledna připadla premiéra psychologické hry Léda s podtitulem Manželskonemanželská povídka, kterou uvádí pražský Činoherní klub. Nová scéna Národního divadla nabídla 16. ledna absurdní drama Samuela Becketta Čekání na Godota, v hlavních rolích se představil David Matásek a David Prachař. Na základě scénáře k filmu Ucho od Jana Procházky vytvořila jeho dcera Lenka Procházková stejnojmennou divadelní hru, kterou uvede 15. ledna Divadlo Rity Jasinské. Hra ukazuje život za minulého režimu, zejména období 50. let. Autoři se snažili přiblížit toto období lidem, kteří totalitu nezažili. Od 6. ledna uvádí hru Ucho podle filmového scénáře brněnské HaDivadlo. Pozadu nezůstávají ani další brněnská divadla. Shakespearovu klasiku Richard III. Připravila činohra Národního divadla Brno na 8. ledna. Na stejný den připadla premiéra hry Baletky v Divadle Husa na provázku. Moravské divadlo Olomouc uvede 15. ledna surrealistickou grotesku ze života rodiny bez mužů Ženy a panenky od Arnošta Goldflama. Humorný příběh o komplikovaných rodinných vztazích potěší zejména dámské publikum.

Před Vánocemi zemřela herečka Milena Dvorská

Herečka Milena Dvorská zesnula na zástavu srdce ve věku 71 let. Stalo se tak 22. prosince v jejím pražském bytě. Poslední rozloučení se konalo 2. ledna. Pohřbu se

zúčastnili příbuzní, pozvaní kolegové a známí. Veřejnosti byl kostel uzavřen. Vzdát poslední poctu přišli herci Eliška Balzerová, Jana Štěpánková, Tomáš Hanák, Milan Šteindler či Liliana Malkinová a také kolegové z Divadla Na Fidlovačce. "Byl to člověk, který přinesl lidem kolem sebe spoustu radosti a pro všechny, kteří ji znali, je to obrovská ztráta," řekl pro iDnes.cz prezident Herecké asociace Václav Postránecký. Divadelní kariéru započala Dvorská v Divadle E. F. Buriana, kde působila až do jeho zrušení v roce 1991. Později hrála v Divadle Na Fidlovačce a v Divadelní společnosti Háta. Milena Dvorská získala první filmovou roli v 15 letech v pohádce Byl jednou jeden král. Maruška, nejskromnější a nejchytřejší z trojice princezen, ji také nejvíce proslavila. Zahrála si zde s Janem Werichem, který ji posadil do role své královské dcery. Popularita ji díky filmu Bořivoje Zemana provázela po celý život. Objevila se i po boku Jaroslava Marvana v komedii Anděl na horách. Dvorská hrála v několika dalších pohádkách a filmech, např. Jak se budí princezny, Vesničko má středisková či Marečku, podejte mi pero. Za roli ve filmu Tomáše Voralu Kamenný most byla nominována na filmovou cenu Českého lva. Diváci si ji také oblíbili v televizních seriálech Tři chlapi v chalupě, Zkoušky z dospělosti, Chlapci a chlapi nebo Ulice. Její poslední filmový počín byl ve snímku Karla Janáka Ať žijí rytíři, který měl premiéru na podzim. Herečku velmi trápil její vztah s dcerou Lucií, která před lety odešla do zahraničí se známým sektářem

Janem Dvorským alias Parsifalem Imanuelem, který se prohlásil za spasitele světa. Oba se ukrývají se svými dětmi v Belgii. Dvorská většinu svých vnoučat nikdy nespasila.

Na Štěpána zemřel herec Jaroslav Moučka

Ve věku 86 let zemřel 26. prosince herec Jaroslav Moučka. Trpěl rakovinou tlustého střeva a Parkinsonovou chorobou, jeho stav se v posledních dnech rapidně zhoršil. O jeho úmrtí informovalo pražské Divadlo na Vinohradech, kde herec působil více než 40 let. Poslední rozloučení se na přání zesnulého konalo v úzkém rodinném kruhu. Jaroslav Moučka se narodil roku 1923 v Studené u Telče. S divadlem začínal mezi ochotníky, postupně se dostal do Národního divadla a do Divadla na Vinohradech. Uvádí se, že odehrál více než 140 divadelních a 70 filmových rolí. Mezi nejznámější patří například role ve filmech Parta Hic, Dařbuján, Pandrhola nebo Čtyři vraždy stačí, drahoušku. Proslavil se také rolemi v seriálech jako Nemocnice na kraji města, 30 případů majora Zemana, Chalupáři nebo Taková normální rodinka. Věnoval se i dabingu, nezapomenutelný je jako strýček Fido z kresleného večerníčku Tip a Tap. Posledním filmem, v němž si zahrál, byla pohádka Z pekla štěstí režiséra Zdeňka Trošky, která měla premiéru roku 1999. Pro spoustu lidí byl Jaroslav Moučka nadšeným komunistou. Do KSČ vstoupil hned po válce na protest proti vpádu Varšavských vojsk ale za strany vystoupil. Roku 1977 se do strany opět vrátil. O rok později získal titul zasloužilého umělce a hlavní roli v propagandistickém seriálu Okres na severu.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Charita Česká republika vyhlásila sbírku na pomoc Haiti

Nejchudší zemi západní polokoule Haiti zasáhlo během noci z 12. na 13. ledna silné zemětřesení. Otřesy půdy vážně poničily hlavní město Port-au-Prince, podle odhadů zemětřesení zasáhlo tři miliony osob. Rozsah katastrofy může být srovnatelný s událostmi po vlně tsunami v Indonésii, svými následnými dopady možná i větší. Veřejnou sbírku na pomoc po tomto zemětřesení vyhlásila Charita ČR prostřednictvím Arcidiecézní charity Olomouc, která na Haiti již několik let řídí humanitární projekty.

Charita Česká republika působí na Haiti již od září roku 2004, kdy navázala první kontakty s českým misionářem, P. Romanem Musilem. Zpočátku veškerá pomoc směřovala do misijní stanice ve farnosti Baie de Henne (Zátoka slepic) v severní části země. Postupem času se aktivity rozšířily i do dalších částí Haiti, včetně hlavního města Port au Prince. Stěžejním projektem byla doposud tzv. „Adopce na dálku“ s akcentem na vzdělání a zabezpečení základních životních potřeb dětí z nejchudších míst a rodin. Během této doby se do tohoto projektu podařilo díky sponzorům z ČR zařadit celkem 518 dětí a potenciál se stabilně rozrůstá o další sponzory. Sekundárním efektem Adopce na dálku byla větší ekonomická stabilita škol v místech realizace projektu a rozvoj místních komunit. Další úspěšnou aktivitou na podporu nejchudších lidí je projekt „Daruj střechu nad hlavou“. Díky jemu se podařilo mnoha chudým rodinám pomoci zajistit důstojné bydlení na místní úrovni. Charita ČR se podílela rovněž na humanitární pomoci po hurikánech Gustav a Ike v roce 2008 a na projektech „Čistá voda pro Haiti“ a na vyslání zdravotníků do chudých oblastí země.

Charita ČR ihned po ničivém zemětřesení zveřejnila účet a darovací SMS na pomoc obětem tohoto zemětřesení. Pracovníci se okamžitě snažili kontaktovat všechny místní partnery, ale hlavně na počátku to téměř nebylo možné, protože na Haiti zkolabovaly veškeré komunikační sítě. Postupně se podařilo některá spojení navázat a orientovat se v situaci. Bylo navázáno spojení s partnerskou americkou charitou Catholic Relief Services, se kterou Charita ČR spolupracuje dlouhodobě a která se v oblasti Haiti angažuje více než 50 let. Dále bylo využito mezinárodní sítě Caritas internationalis, která neprodleně do postižené oblasti vyslala tým specialistů. Kromě toho má Charita ČR na Haiti od roku 2009 zaměstnaného místního člověka na koordinaci některých projektů, který našťastí zemětřesení přežil. Díky mezinárodním sdělovacím prostředkům a výše uvedeným nadstandardním kontaktům může Charita ČR účinně pomoci postiženým lidem na Haiti. Charita ČR považuje nyní za priority pomoci stabilizovat dlouhodobé zásobování obyvatel vodou a potravinami. Zřídí centra, kde se budeme za pomoci místních obyvatel starat o opuštěné děti, kterým zahynuli rodiče a o okamžiku, kdy to bude možné, zjišťovat jejich identitu a potenciální zázemí u příbuzných. Souběžně s tím zřídí improvizované školy, aby tyto děti mohly plynule pokračovat ve vzdělání a co nejrychleji se vrátily do obvyklého rytmu. Postarat se o maximální vyplnění jejich času, aby překonaly stres, stesk a následků šoku. K tomu účelu zajistit plat pro učitele a vychovatele. Zřídí malá zdravotnická střediska na periferii Port au Prince vedle center pro opuštěné děti a materiálně a personálně je zabezpečit. Tato střediska by měla sloužit ke zvládání zdravotních problémů dětí, ale i

Zříceniny na Haiti – Není to nějaké poselství?

Charita Česká republika klade důraz na dlouhodobost programů. Vedle programů na okamžitou pomoc je potřeba již teď pamatovat na rozvojové projekty, které umožní obyvatelům na Haiti návrat do normálního důstojného života.

Arcibiskup Cyril Vasil' S.J. byl jmenován konzultorem Papežské rady pro jednotu křesťanů

Ve čtvrtek 21.1.2010 jmenoval papež Benedikt XVI. arcibiskupa Mons. Cyrila Vasil'a konzultorem Papežské rady pro jednotu křesťanů. Jmenování proběhlo během Týdne modliteb za jednotu křesťanů, tj. od 18. do 25.1. Mons. Cyril Vasil', řeckokatolický arcibiskup, je sekretářem Kongregace pro východní církve. Narodil se 10.4.1965 v Košicích. Tam absolvoval gymnázium, dále teologická studia na Římskokatolické cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Bratislavě. Na kněze byl vysvěcen v roce 1987, působil v prešovské řeckokatolické eparchii. Studoval na Právnické fakultě Papežského východního institutu v Římě. V Janově nastoupil do jezuitského noviciátu. Získal doktorát z kanonického práva a v roce 2007 byl jmenován rektorem uvedené fakulty. Dříve byl ustanoven konzultorem Kongregace pro východní církve, Kongregace pro nauku víry a Papežské rady pro pastorační migranti a lidí mimo domov. Je profesorem na Papežské gregoriánské univerzitě v Římě, na Teologické fakultě Univerzity v Bratislavě a v Trnavě. Napsal řadu knih a příspěvků, spolupracuje s Vatikánským rozhlasem. Spolu s Mons. Vasil'em byli zároveň jmenováni noví členové tohoto dikasteria – arcibiskup Bordeaux kardinál Jean-Pierre Ricard a biskup Antverp Johan Jozef Bonny.

Podle zpráv České biskupské konference

dospělých, a měla by sloužit dlouhodobě, než se podaří obnovit normální život v hlavním městě. Pokud bude třeba, tak nakoupit větší množství vařičů na propan butan, protože neexistuje jiná možnost vaření pro rodiny. Nakoupit mobilní úpravny na pitnou vodu. Tyto priority se mohou změnit nebo doplnit na základě aktuální situace na místě, pokud se objeví naléhavější potřeby obyvatel Haiti. Charita Čes-

it z Vatikánského rozhlasu. A tak jsem se po neochotných náznacích dovídal cestou pravdu. Pavel VI. chtěl pomoci pronásledované církvi v Československu, jež biskupové byli ve vězeních nebo internaci a církevní správa ochromena dohledem komunistických církevních tajemníků. Usilovné pokusy o jmenování nových biskupů využívala komunistická diplomacie k vydírání. Při každém jednání v Praze nebo ve Vatikánu zarputile opakovala „Válečný štváč a zavilý nepřítel ČSSR i socialismu Ovečka je jasným důkazem nepřátelského postoje Vatikánu k ČSSR, který dennodenně využívá vatikánského rozhlasu ke své podvratné činnosti. Když se pak vedoucí vatikánské delegace arcibiskup Casaroli ptal, jak konkrétně, uváděli zprávy „o internovaných biskupech, uvězněných kněžích a stovkách laiků, o lživé diskriminaci katolíků, jejich dětí ve školách, a to i po několika měsících od inkriminované konkrétní události s jasným záměrem očerování dobrého jména ČSSR (Tak dlouho leckdy trvalo, než se nějaká zpráva dostala od nás do Říma). A zvláště po vypovězení pražského arcibiskupa Berana, jeho jmenování kardinálem a jeho činnosti ve světě „nepřátelsky zaměřené proti ČSSR“ (A opravdu kardinál Beran byl hodně zván do různých italských měst i zemí Evropy, do USA a Kanady a ochotně novináři toho používali, aby vyličili situaci pronásledování církve v ČSSR a bezpráví komunistického režimu. P. Ovečka pak o tom poctivě referoval v rozhlasovém vysílání, což mu komunisté nemohli odpustit). Aby se vzala tato záležitost komunistické diplomacii, měl či musel být obětován právě on. Odvoláním, z rozhlasu a vypovězením z Říma. Jenomže v tom druhém bodě si zase postavil hlavu náš superior P. O'Neill a tvrdě prohlásil: „Co mi má rozkazovat státní sekretariát, koho mohu či mám mít v našem domě. P. Ovečka je jezuita, zde ůstane a basta!“.

On sám podle přísloví „sejde z očí sejde z mysli“ pak našel řešení. Měl stále pokoj v našem domě a pracoval v knihovně Historického institutu, ale přijal aplantské místo ve farnosti San Giovanni e Rossi, na druhém konci Říma a v kojenech Nepomucenum měl pak kancelář a pracovnu jako sekretář Křesťanské aka-

demie, jež byla zároveň redakcí „Nového života“. Jako šéfredaktor tohoto měsíčníku (od roku 1957-2001) pravidelně ve středu a v sobotu chodil do české redakce Vatikánského rozhlasu pro kopie zpráv nebo programů, které by mohl použít v časopise. Byla to jenom malá oklika z knihovny (Via dei Penitenzieri) přes rozhlas u Andělského hradu do Nepomucena (Via Concordia, kousek od Lateránu) k obědu. Pro mne byl vítaným odlehčením ve shonu rozhlasové práce. Vždy se našlo něco na zub i na popití a tak pomalu vznikala tradice milého posezení a rozhovorů na nejrůznější aktuální, literární i historická témata.

V osmdesátých letech jsem začal číst celé dílo sv. Terezie z Avily a tak jsem byl tím zaujat, že jsem téměř pravidelně zajížděl na úrvyky z děl této velké španělské mystičky. P. Ovečku to nijak nenudilo, ba naopak – snad také proto, že jeho strýc P. Ovečka S.J. byl velkým znalcem španělské mystiky a přeložil celé dílo sv. Jana od Kříže. Velkoryse mi je věnoval v zelené vazbě, dodnes se jimi pyšním ve své knihovně. Litoval, že si nevzal na teologické studie do Maastrichtu strýcův „Úvod do mystiky, zvláště sv. Jana od Kříže a sv. Terezie od Ježíše“, vydaný v Praze za války, roku 1940. Dokázal z něj citovat dlouhé úrvyky a definice. A já mu záviděl fantastickou paměť. A jednou to kříslo – můj oblíbený termín – vyprávěl mi, že jeho strýc P. Ovečka měl dokončený překlad celého díla sv. Terezie z Avily a že mu jej estébaci při zatýkání na svatém Hostýně v noci ze 13. na 14. dubna 1950 zabavili a zmizel u nich beze stop. Jen trochu smutněji dodával. Ten fakt také přispěl k jeho urychlené smrti. V té chvíli mě popadla silná myšlenka: „A tedy já přeložím dílo sv. Terezie znovu. Náš národ si zaslouží mít je v rodné řeči.“ Řekl jsem to nahlas a P. Ovečka dodal: „To tedy jistě vydáme v Křesťanské akademii“. Bylo jako šlehnutí bičem; vše se dalo do pohybu, do běhu. Překládal jsem po večerech i po ránech takže v roce 1983 už mohla vyjít její autobiografie „Život sv. Terezie Velké“ (398 stran). A pak do roku 1988 její další tři díla.

Když jsem po 22 letech, po pádu komunismu u nás mohl navštěvovat rodnou zem, dovídal jsem se kolika lidem tyto

překlady pomáhaly a kolik řeholních i kněžských povolání se zapálilo či živilo těmito díly španělské mystičky. Nejkrásnější příhodu mi při jedné sobotní návštěvě vyprávěl sám P. Ovečka. „Přišel za mnou do Nepomucena jeden muž ušlechtilých rysů a bez okolků se představil s dodatkem, že je členem České akademie věd, mužem nomenklatury, který se mohl účastnit vědeckého kongresu ve Východním Berlíně, že využil vlivných známostí a dostal se do Západního Berlína, odtud letadlem do Říma, že chce udělat svému příteli katolíkovi radost a přivést mu jako dárek k vánocům životopis sv. Terezie z Avily, po kterém náramně touží.“ P. Ovečka mu jej chtěl dát zdarma, ba i více výtisků, ale vzal si jen jeden a trval na zaplacení. Po tom vyprávění jsem div, že nezanotil Te Deum laudamus!

I na vydání dalších osmi životopisů svatých nebo kandidátů svatosti a dvaadvaceti studií o jezuitských misijnářích v zámoří od Číny přes Filipíny, Mariánské ostrovy, Mexiko, Marañon, Paraguay a Kočínčinu (dnešní Vietnam) měl lví podíl. Snad jen anděl strážný spočítá jeho cesty do tiskárny, hodiny, které strávil nad korekturami, vazbami a expedicí knih. Já zase na oplátku jsem se mu snažil odvděčit spolu s rektorem Nepomucena Mons. Plannerem tak, že jsme dělali korektury jeho časopisu „Nový život“. Když v roce 2001 ukončil jeho vydávání v Římě, byl povolán do Prahy, aby redigoval časopis „Jezuité“, my v Římě osířeli. Jaksí ze setrvačnosti jsme si tehdy s P. Petrem Havlíčkem, který byl právě na stáží ve Vatikánském rozhlasu sedli a vzpomínali na P. Ovečku. Tu mi bleskl hlavou nápad. Co když mu zavoláme a tak bude s námi aspoň po telefonu. Zvedl sluchátko a byl potěšen naším zavoláním. Hned jsem se domluvil na příští středu a pak ovšem i sobotu. Vznikla z toho milá tradice spojení mezi Římem a Prahou, mezi námi osířelými a P. Ovečkou. A já pak na to vymyslel nové české sloveso „ovečkovat“ A tak jsme až do jeho poslední nemoci, kdy přestal zvedat telefon, pravidelně ovečkovali. Pán si jej k sobě povolal 22. prosince 2009.

Requiescat in Domino!

P. Josef Koláček S.J.
Rádio Vaticana

Kronika České Misie v Chicagu v roce 2009

Svatost manželství si vzájemně udělili:

- 02 - 28 Josef Svatoň
Ester Kaločajová
06 - 13 Jiří Jakubec
Marie Vanagás

Pokřtěni byli:

- 01 - 03 Nina Adriana Kadlub
01 - 03 Adriana Böhm
02 - 07 Anna Bednářová
02 - 07 Nina Josefína Bednář
02 - 07 Ondřej Bednář
02 - 07 Eliška Žvákova
02 - 15 Ema Marie Petratur
03 - 14 Alex Gašpar
03 - 22 Karolína Budzákova
03 - 28 František Josef Horák
04 - 18 Alex Rímský
04 - 18 Sophia Stefan
04 - 26 Josef John Kadlček
04 - 26 Lucie Anna Vajdíková
06 - 20 Daniella Anna Slezáková
07 - 03 Andrew Zviefelhofer
08 - 09 Natalia Hana Pola
08 - 23 Daniela Tarbajovský
08 - 23 Jan Křitel Šneberger
09 - 20 Nicole Saček
11 - 11 Karolína Havlíčková

Na věčnost byli povoláni:

- 02 - 20 Stanislav Šmelhaus
04 - 13 Jindra Vanis
04 - 21 Ludmila Stengl
05 - 24 Miroslav Štross
08 - 05 Mike Košťál
08 - 14 Marian Ludvík
10 - 06 Antonín Růžička
11 - 30 Juraj Jurek

V roce 2009 bylo celkem:

- 2 svatby
21 křtů dětí
8 pohřbů

Významné události

- 02 - 21 Maškarní bál v Besedním domě v Ciceru, malá účast byla způsobena tím, že tentýž den uspořádal Slovenský soubor Veselica ples k 10.výročí svého založení
02 - 19 Událost roku: Česká misie Kupuje od církve Metodistů nový kostel s příslušenstvím v Brookfieldu

03 - 28 Slavíme poslední českou mši svatou v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru

04 - 04 Květná neděle - Zahajujeme pravidelné bohoslužby v novém kostele v Brookfieldu
Skupina mladých připravila pro tuto příležitost Dramatizaci Umučení Páně - Zaznívají celé Pašije se zpěvy včetně slavného vjezdu do Jeruzaléma.

04 - 09 Zelený čtvrtek - Při mši svaté dramatizace poslední večeře a Kristovy modlitby a zatčení v zahradě Getsemanské, po mši svaté adorace v getsemanské zahradě

04 - 10 Velký pátek - Při obřadech dramatizace Umučení Páně

04 - 18 Oslovujeme 50.narozeniny Fr.Dušana Hladíka, které připadly na 9.duben

05 - 30 Slavnost seslání Ducha svatého - Slavíme Svatodušní vigilií (podobně jako je vigilie Velikonoční) se sedmi čteními, žalmy a obnovenou svátostí biřmování

06 - 19 - 20 Garage sale v Misijním domě v Ciceru - akce letos vynesla asi \$ 2180,-

06 - 27 Brněnský herec Miroslav Gabriel Částek přednáší v našem novém kostele pořad Jak nás ďábel stále pokouší na motivy knihy C.S. Lewise Rady zkušeného ďábla

07 - 29 Generální konzulát České republiky v Chicagu pořádá v klubu České misie Imigrační seminář s pracovníky amerického imigračního úřadu - velmi navštívená a poučná akce

08 - 02 Naše výroční pouť k Panně Marii do Lisle, Miroslav Gabriel Částek zde přednáší Popelku Nazaretskou Václava Renče s hudbou Zdeňka Pololánika

08 - 30 Výroční piknik (tentokrát o 14 dní dříve) se opět velmi vydařil

09 - 06 Koncert dechové hudby Lanžhotčanky s piknikem na zahradě našeho nového kostela, hudba a tanec přilákaly i naše americké sousedy z okolí

09 - 12 Otec biskup Petr Esterka slouží slavnostní mši svatou v našem novém kostele, protože ještě nejsou dokončeny opravy celého areálu, uskutečníme svěcení kostela až na rok - Současně si připomínáme 10.výročí biskupského svěcení Mons. ThDr. Petra Esterky, které připadlo na 11.září

09 - 13 Slavnostní mše svatá na jubilejním 70. Moravském dni opět v Litevském centru v Lemont

09 - 27 Tradiční pouť na Svatý kopeček ve Wisconsinu - v jejím průběhu jsme duchovně spojeni se Svatým otcem Benediktem XVI., který koná pastorační návštěvu České republiky

10 - 04 - 11 Pouť České misie do Říma, kdy bydlíme v poutním domě Velehrad a navštívíme

jeme římské baziliky, účastníme se generální audience se Svatým otcem, vydáváme se na zájezd do Assisi ke hrobu sv.Františka sv.Kláry

11 - 28 Česká misie se podílí na uspořádání koncertu Alfonze Cverny a skupiny KE Band s hosty v sokole Spirit v Brookfieldu

12 - 06 Mikulášská besídka - v klubu promítáme film o sv.Mikuláši, v kostele přichází sv.Mikuláš a koná se besídka dětí z české školy - účast je tentokrát neobvykle velká přišlo asi 120 dětí s rodiči

12 - 24. Tradiční půlnoční mše svatá, tentokrát se zpěvem lidových koled a zpěvem chrámových scholů

12 - 27 Vánoční koncert sourozenců Slívových a jejich hostů v našem novém kostele

12 - 29 Vizitační návštěva biskupa Morice Thomase Paprockého, pomocného biskupa vedoucího IV. Vikariátu Chicagské arcidiecéze a Fr. Roberta Casyho, nového faráře sv.Barbory v Brookfieldu, na jejímž území nachází nový kostel České misie

12 - 31. Silvestrovská zábava s kapelou Al v klubu Misijního domu a noční adorace v kostele s poděkováním za přijatá dobrodružství v uplynulém roce

Hospodaření

Zůstatek 2008:	\$ 377 821,96
Příjmy 2009:	\$ 179 829,11
Vydání 2008:	\$ 522 013,93
Zůstatek 2009:	\$ 35 637,14

Dluhy České misie:

Mortgage Metodisté Brookfield (na kostel zbývá splatit)	\$ 555 000,00
Půjčka North American Pastoral Center (od biskupa Esterky)	\$ 200 000,00
Půjčky od soukromých osob	\$ 115 000,00

Celkem zbývá splatit: \$ 870 000,00

Všem, kdo jakkoli podporují Českou misii v Chicagu srdečně děkujeme. Jsme vděční za všechny Vaše modlitby a oběti, za Vaši práci a finanční dary kterými pravidelně přispíváte do nedělních sbírek i za všechny mimořádné dary na náš nový kostel. Kež Vám všem dobrotivý Bůh odplácí za všechno, co děláte k jeho větší cti a slávě. Na všechny dobrodince pamatujeme v našich modlitbách a při mších svatých.

Fr. Dušan Hladík

Poděkování dobrodincům České misie

Kostel České misie v Brookfieldu, IL – pohled ze severu

Jak jsme již informovali, o Velikonocích loňského roku Česká misie zahájila pravidelné bohoslužby ve svém novém kostele v Brookfieldu. České mše svaté se zde konají v sobotu 6.30 PM s nedělní platností a v neděli 10.30 AM. V týdnu jsou mše svaté v pondělí a ve středu ráno v 9.00 hodin a v úterý, ve čtvrtek a v pátek večer v 7.00 hodin. Během loňského roku se také podařilo opravit prostory přiléhající ke kostelu. Celý areál je nyní pěkně zrekonstruován. V prvním poschodí byla vymalována všechna okna, v celé budově jsou nové podlahy a vše je nově vymalováno. V kostele je nový elektrický rozvod a osvětlení, nový zvukový systém, do lavic byla nainstalována klekátka, byl sem přestěhován stůl z Velehradu a instalovány nové píšťalové varhany. V sakristii jsou nové skříně na roucha. Též hala s kapacitou 100 – 120 osob pod kostelem byla vymalována, byla zde položena nová podlaha, prostor byl obzvučen a instalován projektor na promítání filmů. Kamera sem také přenáší veškeré dění z horního kostela, to je vhodné pro rodiny s malými dětmi, které zde mohou být v průběhu bohoslužeb a vše sledovat, pokud jsou děti v kostele neposedné. Dále byla v suterénu opravena menší klubovna asi pro 40 osob, kam byla též přestěhována větší klubovna a půjčovna videokazet. Vedle klubovny je nová koupelna se sprchou pro případné návštěvy nebo pracovníky, kteří pomáhají a pomáhají se potřeby předem mší svatou umýt. V prvním poschodí byla dále upravena učebna pro 20 – 30 osob, zde je též nová koupelna se sprchou. Prostor by se mohl využít i pro mimořádné návštěvy studentů z cizí země, kdy je třeba ubytovat větší množství lidí. Vedle je misijní kancelář, kde se vydávají též Hlasy národa. Dále zde byly upraveny dva byty jeden jednopokojový, druhý dvoupokojový s vlastními koupelnami. V této zcela renovované části budovy jsou úplně nové elektrické rozvody, nové topení, vodovody a odpady, byly též zatepleny vodovodné stěny. Současně byla opravena budova fary, byla zde dokončena jedna ložnice a vedle ní udělána nová koupelna. Fara má na přízemí kuchyni, obývací pokoj a prostornou jídelnu a garáž pro dvě auta. V budově fary jsou celkem čtyři ložnice a tři koupelny. Celá fara byla také nově vymalována. V letošním roce bychom chtěli ještě upravit prostornou zahradu mezi kostelem a farou a především ji ze všech stran oplotit. Opravy kostelního areálu a fary si v uplynulém roce vyžádaly náklad bezmála 150 tisíc dolarů. Nový misijní areál je nyní bohatě využíván jak našimi věřícími, tak řadou českých organizací, které zde pořádají pravidelné schůzky i příležitostné podniky a také jednotlivci si zde zvykají pořádat různé rodinné oslavy. Všem, kdo k tomuto dílu úspěšně prací i finančně za obětavou pomoc upřímně děkujeme.

Fr. Dušan Hladík

V době od června do konce prosince 2009 na potřeby České misie přispěli:

Mezi „Stavitele chrámu“ s dary vyššími než \$1000 se řadí:

Československý Orel Chicago
Slovenska Misia Chicago
Česká misie New York
Josef Kučera
Lad'a a Věra Gajdovi
Edward a Frances Zebigovi
Jerry a Eva Otec
Božena Novotný
Ldislav a Marie Murárikovi
Peter Stanga
Aris Ibler
Christian Klíma
Mark a Maria Novák na památku Cyrila Příkazského
Mark a Maria Novák na památku Steve Nováka
Anthony a Carmella Jandáčkoví
Edward a Alice Vedralovi
Jiří a Marie Jakubcovi
Rudolf a Angela Boleslavovi

Dary \$ 500 - \$ 999 věnovali:

Zdenek a Helen Neradovi
Jiří Petratur
John a Marya Pad'ouroví
Anna Švehla

Dary \$ 100 - \$ 499 věnovali:

Švec a synové Funeral Home
St. John Nepomucene Cleveland
Petr Pohorský
Josef Pařenica
Lillian Choravat
Ludvík Pospíchal
Dagmar Košťálová
Žofia Bendik
Marta Rathen
Libuše Prošek
Helena Čurova
Marie Kohoutek
John Novotný
Helen Racova
Tono Koscelník
Karel Chrobák
Sparata A.B. A. Chicago
Společnost pro vědu a umění Chicago
Amalie Zamastil
Agnes Hrudkaj
Anne Budil
Joseph Kocáb
Otto Kováč
St. Ann Society Chicago

Zvláštní poděkování patří:

Manželům Lad'ovi a Věře Gajdovým, kteří pomáhali organizovat opravy a zajišťovali stavební povolení a veškeré inspekce.

Československé sdružené organizace v Chicagu

Sdružení Československých exulantů, Československý Orel v Chicagu a Ústředna Moravských Spolků

Vás srdečně zvou na

52. REPREZENTAČNÍ PLES

V sobotu 6.února 2010 v Drury Lane, Oak Brook Terrace, IL

Debutantky ročníku 2010 – z leva do prava: Maria Vondrasek - LaGrange Park, Hana Prince - Plainfield, Susan Cerny - Westmont, Shauna Deblovich - Elburn, Kayla Deblovich, Woodridge

Večer začíná koktailem v 6:30 PM, večeře se podává v 7:00 PM, představení debutantek bude v 8:30 PM.

K tanci a poslechu hraje hudba The Dick Elliot Orchestra.

Vstupné \$80 zahrnuje večeři a otevřený bar do půlnoci.

**Pro více informací a rezervace volejte: Mrs. Vlasta Vicenik (708) 354 - 0520
nebo zašlete e-mail representativeball@gmail.com**

MARDI GRAS

Zveme Vás na

MAŠKARNÍ BÁL

V sobotu 13.února 2010 v 8,00 PM

Klub České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

K tanci a poslechu hraje muzika
ALFA Evžena Peroutky

Soutěž o nejlepší masky

Bohaté občerstvení a hojnost nápojů

Jako specialita bude srnčí na smetaně

Vstup:

Masky \$ 10,- Ostatní \$ 12,-

Mládež do 18 let zdarma

Mohou se zúčastnit i děti v doprovodu rodičů

Bližší informace podá:

Rev. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.

1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)

LaGrange Park, Illinois 60526

Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail

FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line

E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Maléc, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

***Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service***

Úmrtí oznámení

S bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým, že nás navždy opustil náš drahý a milovaný bratr, švagr a strýc, pan

Vojtěch Šulc

Zemřel tiše zaopatřen svátostmi umírajících dne 14.ledna 2010 ve věku 87 let.

Poslední rozloučení s naším zesnulým se konalo v pátek 22.ledna 2010 v obřadní síni krematoria v Praze – Motole.

Svého bratra Františka Šulce z Woodridge, IL navštívil v roce 1978, kdy ho poznali mnozí naši krajané.

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu v sobotu 20.února 2010 v 6.30 večer.

Za vzpomínku v modlitbě děkuje

rodina Šulcova v České republice

rodina Velkova v České republice

František Šulc, bratr v USA s celou rodinou a dětmi Anežkou, Pavlem, Marií, Andělkou, Františkem a Michalem

Vroucí vzpomínka

22.února 2010 si připomeneme třetí výročí, kdy Všemohoucí Bůh povolal na věčnost našeho přítele a bratra v Kristu, pana

Františka Hortvíka

Narodil se 28.března 1925 v Dambořicích na Moravě. V Americe žil více než 50 roků. Dlouhá léta bydlel v Berwynu. Poslední dny života trávil v Domě České Misie v Ciceru.

Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe.

Ve svém odkazu byl štedrým dobrodincem

Církve a naší České misie.

Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu v neděli 21.února 2010 v 10.30 dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si s vděčností a láskou na něho vzpomenu s námi a připojí svou modlitbu.

Rev. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie

Úmrtí oznámení

Oznamuje všem přátelům a známým, že nás navždy opustila naše milovaná maminka, paní

Olga Mitas

Dlouholetá zaměstnankyně obchodu
Pancner Importers v Berwynu.

Zemřela na Floridě ve věku 84 let
10.prosince 2009

Mši svatou za ni budeme obětovat v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu v sobotu 6.března 2010 v 6.30 večer.

Děkujeme všem, kdo si na ni v modlitbě vzpomenu s námi.

Linda, Mary a Janet, děti

HLASY NÁRODA

Máte již zaplacenou předplatné na rok 2010?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD

USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD

Kanada na rok letecky: 40.00 USD

(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)

Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD

Šeky pište na: **Czech Mission** nebo **Hlasý národa**

Naše adresa:

Hlasý národa,

9415 Rochester Ave.,

Brookfield, IL 60513

Tel.:(708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasý národa svým známým!

Vzpomínka na moji maminku **Helenu Navrátilovu**

Před rokem v neděli 18.ledna 2009 zemřela tiše ve spánku naše drahá maminka, babička, prababička a teta paní Helena Navrátilová v požehnaném věku 105 let. Byla jednou z nejstarších osob na Moravě. S naší drahou zesnulou jsme se rozloučili v sobotu 24.ledna 2009 v kostele sv.Tomáše Becketa v Mohelnici.

Maminka se narodila 5.srpna 1903 v Troubelicích u Olomouce. Se svými čtenými sourozenci žila a pracovala na usedlosti svého otce Leopolda Kropáče, rolníka v Dlouhé Loučce. Od mládí byly zvyklá na tvrdou práci v hospodářství. To jí bylo k prospěchu i později, když se provdala za Huberta Navrátila, který byl četnickým strážmistrem. Stala se matkou 8 dětí. Největší houževnatost musela vynaložit během 2.světové války, kdy bylo třeba nasytit „nás hladové krky“. Ale maminka si vždy věděla rady a její pevná víra v Boha zdolávala všechny překážky. Největší nečekanou ranou bylo, když krátce po válce v roce 1947 náhle zemřel náš otec. Ovdovělé matce zůstala na starosti odpovědnost za 7 nezletilých sourozenců. Nezbyval čas na zármutek. Matka se hned ujala tohoto úkolu s opravdovou vervou. Přes všechny obtíže s nepříznivým režimem se jí podařilo vychovat své děti, kterým dopomohla se osamostatnit.

Ale i potom, když se synové oženili a dcery vdaly a měli své rodiny, naše maminka – nyní babička – nadále pečovala o svá vnoučata. Později dokonce navštívila mě a moji rodinu v Kanadě a po dlouhé době odloučení navázala velice prospěšný vztah s námi a našimi 4 dětmi.

Na Moravě byla v širokém okolí známá jako věhlasná kuchařka. Často byla zvána na svatby, kde vařila a pekla. Nejraději ze všeho dělala a zdobila dorty, které potom všichni obdivovali a chválili.

5.srpna 2008 v den svých 105.narozenin

Ano, moje máti byla jedinečná svou lidumilností, pohotovostí pomoci tam, kde bylo potřeba. Pán jí dopřel dlouhá léta, dožila se věku skutečně patriarchálního. Kéž nyní dá lehké odpočínutí!

Jaromír Navrátil, Pitt Meadows, B.C. Kanada

Voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

Jerry Jiráček

**Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti**

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Noční zjevení Matky Boží

Nad střechou koptského kostela v Al Warraq v hlavním městě Egypta Káhiře se od 11. prosince 2009 opakovaně zjevuje ve zvláštní záři Matka Boží. Je oděna v bílém šatě s modrým pásem a má na hlavě královskou korunu. Nad korunou je vidět kříž z kostelní věže v nadpřirozeném světle. Současné záři další kříže na chrámové budově.

Světelná zjevení na střeše koptského kostela zasvěceného Panně Marii vzrušují tisíce obyvatel i některá média. Zjev může pozorovat každý, kdo toto místo navštíví. První zjevení Panny Marie, trvající dobré tři hodiny, bylo nafilmováno a fotografováno mnoha přítomnými. Zdá se absurdní, že média celého světa zaznamenala tak výjimečnou událost pouze sporadickým krátkým článkem. Na západě se o této události vůbec nemluví.

To, že se nejedná o nějakou organizovanou oslavu (světelné efekty) koptské ortodoxní církve sděluje oficiální prohlášení biskupa Anba Theodosia z Gízy:

„Gizská diecéze sděluje, že Panna Maria se zjevila v kostele jí zasvěceném ve Warraq al-Hadar v Gize v pátek 11. prosince 2009 kolem 1 hodiny ráno. Objevila se celá postava Panny Marie v zářícím bílém šatu, přepásaném modrým pásem, nad centrální kupolí kostela. I kříže na kupolích a věži kostela zářily. Svátá Panna se pohybovala mezi kupolemi a nad pránou kostela. Místní obyvatelé měli možnost vše pozorovat. Zjevení trvalo od 1.00 do 4.00 hodin pátečního rána a bylo zachyceno fotografickými aparáty a mobilními telefony. Na cestě před kostelem se shromáždilo přibližně 3000 lidí z místní čtvrti a blízkého okolí a další návštěvníci, aby vše viděli. Od pátku početný dav lidí shromážděných v blízkosti kostela mohl sledovat, jak létají zářivé holubice kolem kostela, a vícekrát v průběhu noci i objevující se hvězdy, které potom znovu zase mizely. Lidé stojící okolo kostela nepřestávali zpívat chválu a prosby k Neposkvrněné Panně. Je to velké požehnání pro Církev a pro všechny obyvatele Egypta. Kéž požehnání a přimluvy Panny Marie nám všem pomáhají.“

Anba Theodosius, generální biskup z Gízy
Svědkiem prvního zjevení byla celá městská čtvrť, jak informuje arabský křesťanský vysílač CTV. Nyní se každý večer shromažďují tisíce lidí v Al Warraq, dělnické čtvrti Káhiře, jak hlásí Yahoo-News.

Pokud máme možnost sledovat skutečně videozáznamy, je možné kategoricky vyloučit, že by se jednalo o organizovanou událost místní diecéze.

Musíme se zmínit, že místo, kde dochází k nebeským úkazům, není nové. Stačí vzpome-

nout zjevení postavy Madony v bílém šatu nad kupolemi kostela v jiné čtvrti Káhiře, v Zeitunu dne 2. dubna v roce 1968. Prvními, kdo si jí tehdy všimli, byli muslimští mechanici a kolemjdoucí, kteří se v prvním okamžiku domnívali, že ta dívka má v úmyslu skočit ze střechy kostela. Křičeli, aby neskákala, aby počkala. Vezměme v úvahu, že pro normálního člověka by nebylo snadné, ba bylo by přímo nemožné pohybovat se vestoje po kupolích. Proto ti, kteří si tuto skutečnost záhy uvědomili, pochopili, že se nejedná o nějakou sebevražedkyni, a začali vykřikovat: „Panna Maria, Panna Maria!“ Zjevení se přemístilo na jiné místo na kupoli, sehnulo se a pokleklo před křížem. Následkem této události provoz ve čtvrti okamžitě zkolaboval a před kostelem se shromáždil početný dav lidí. Madona lidem požehnala. Zjevení tohoto rázu v Zeitunu pokračovala až do 28. května 1972 a byla potvrzena milióny osob. Leckdy se během jedné noci sešlo až 250 000 křesťanů, židů, muslimů a nevěřících.

Od srpna do listopadu 1982 se Panna Maria zjevovala nad jiným jí zasvěceným kostelem ve městě Edfu. Další zjevení Panny Marie v Shentena Al-Hagar v roce 1997 v srpnu až listopadu bývala předznamenávána červeným světlem a poletujícími bilostříbnými částicemi. Ještě v srpnu 2000 a lednu 2001 v Assiutu ve střední části Egypta došlo k zjevením podobného rázu. Dne 12. července v roce 2002, stále v diecézi Giza Omrania Charbia, byla zaznamenána zjevení zářící postavy a holubice kolem ortodoxního kostela zasvěceného Panně Marii.

Událost, která se stala v pátek 11. prosince 2009 v čtvrti Al Warraq, má tudíž mnohem hlubší kořeny. Jde o zjevení uskutečněná ne jednotlivým vizionářům, ale celým davům, často trvají měsíce a roky a téměř vždy jsou zachycena fotografickým materiálem.

Začátek zjevení v Al Warraq se překrývá se začátkem slavení koptského měsíce kiakh, známějšího jako „Mariin měsíc“, jehož oslavy končí 7. lednem 2010.

Prvním, kdo zjevení uviděl, byl muslim Hassan sedící v baru, když kolem 20.30 hod. pozoroval, jak vychází silné světlo z kostela. „Říkal, že první den o půl deváté večer uviděl z kostela vycházet silné světlo, vyfotografoval to a potom tyto neobvyklé obrázky rozdával. Světlo viděli i další lidé, jakož i ptáka, který kroužil nad kostelem. Asi ke druhé hodině v noci se potom zjevila postava Boží Matky Marie,“ informuje P. Fishay, kněz tohoto kostela.

Biskup Sarahbamos, opat kláštera Anba Beshchoy, na stanici CTV označil zjevení Panny Marie za „velké požehnání pro celý Egypt“, které „zjevuje lásku Marie k této zemi“.

Koptský patriarcha Alexandrie Shenouda III., oznámil, že v nejbližších dnech svolává komisi, aby tyto události blíže přezkoumala a vydala písemné prohlášení.

Mezitím se vyskytlo i první uzdravení, jak informuje portál www.freecopts.net. Koptská křesťanka Christin Kawab Monir utrpěla před patnácti lety silné krvácení oční sítnice, způsobené cukrovkou. Byla slepá na obě oči až na 90 % a lékaři neshledávali žádnou naději na zlepšení. Putovala na místo zjevení, uviděla zjevení Panny Marie a okamžitě se jí znovu vrátil zrak. Její oční lékař Dr. Safwat Schaker, šéf oční kliniky v nemocnici Nil-Hospital v Káhiře, který ji šest roků ošetřoval laserem, ji po této události důkladně vyšetřil a potvrdil úplné nabytí zraku. Toto absolutně nečekané uzdravení si nedokáže vysvětlit a 17. prosince 2009 napsal lékařskou zprávu, ve které toto uzdravení doslova připisuje „Bohu a jeho svatým“.

V tomto případě, i ve dnech hned potom následujících, jak částečně potvrzuje také oficiální prohlášení diecéze Giza, se jednalo o sérii událostí souvisejících s předešlými zjevením. Některá z nich se vykazují stejnými prvky:

- * holubice – na rozdíl od normálních holubů tyto jsou schopné létat i v noci. Často bývají zářivé, větší a létají, aniž by mávaly křídly
- * hvězdy – jsou mnohem větší než normální hvězdy na obloze, často mívají sférickou podobu, snázejí se nad kostel, kde se má uskutečnit zjevení, a následně zase mizí
- * světla – různých barev od oranžového odstínu po nebeskou modř, která obklopují kostel a utváří jakoby duchovní auru
- * zářící kříže na kostelech – případně bílý kříž nad hlavou Madony
- * vůně – příjemná vůně šířící se kolem;
- * oblaka – i zářící oblaka objevující se na místech zjevení, která se později přemění v postavu Panny Marie
- * zázračná uzdravení

„Důvod zjevení Panny Marie nemůžeme poznat, ale bylo by možné, že chce přivést lidi k víře, a mohla by pomoci ukončit jejich problémy,“ říká P. Fishay podle Yahoo-News. Vyjádřil naději, že se tím mají přivést blíže křesťané a muslimové a že se ukončí terorismus, a dodal: „Možná nám přináší zpět odpuštění, tak jak to bylo v Egyptě kdysi.“

Koptští křesťané jsou v muslimském Egyptě menšinou (10%) a často trpí diskriminací. Mnozí lidé se nyní cítí těmito zjevením posilněni.

Podle kath.net

Blíže informace na:
<http://progettohorizon.forumcommunity.net/?t=34177256>

Můj rok v súdánském El Obeid (2)

Ramadán karim

Co se tu děje? Ramadán karim - tedy dobrý půst. Toto byl pozdrav měsíce. Bratři muslimové měli tento měsíc půst - Ramadán. A jak se to projevovalo?

Začíná se ráno ve 4.15, kdy chodí muslimští kluci s bubínkem a budí, žel všechny, na snídani. Poté mají modlitby, druhou snídani a od východu slunce až do západu je půst. Tedy nic nejedí ani nepijí. A to všichni dospělí.

Muslimové se normálně společně modlí pětkrát denně, před každou modlitbou se myjí, z úcty k posvátnému místu nesmí vstoupit do mešity, ani nesmí vzít do ruky Korán, dřív než se omyjí.

Muslimové věří, že Alláh je akbar - tedy větší než všechno stvořené, člověku nepodobný a nedosažitelný. My křesťané věříme, že tento z lidských sil skutečně nedosažitelný Bůh, se chtěl stát a stal pro člověka dosažitelným, a to skrze Ježíše. Že v Ježíši Bůh zjevil svoji podstatu a smysl všeho, a tím je Láska, život v Duchu Svatém.

Půst má svá pozitiva - posiluje pevnou vůli a utvrzuje muslimskou komunitu. Ale Ramadán má i své stinné stránky. V práci, která je jaksi mimo hlavní zájem, je samozřejmě znát únava, dospívá se. Bez vody se není čemu divit. A v sedm večer na ulici nenajdete nikoho. Všichni sedí u stolů, zvou se vzájemně k jídlu a čekají na výzvu muezzina, po které se vrhnou na připravené jídlo. Pak mají večerní modlitby a druhou večeři...

Další paralyzující prvek v tyto dny je matar - dešť. Matar a na stavbě nikdo, matar a úřady jsou zavřené, tři hodiny zpoždění, no matar, prostě matar...

Ale i období dešťů pomalu končí. Místní říkají, že na posledy bude pršet 10. října a pak bude celý rok sucho, no tak uvidíme...

Když se zdraví místní mezi sebou, je to pro mě komická scéna, jejich pozdrav se skládá z otázky: „Jak se máš?“ řečené v několika obměnách a z několikrát opakované odpovědi „Bichejr w hamdulila = Dobře díky Bohu.“ A to vše si mezi sebou několikrát vymění rychlostí blesku, přitom se přátelé obejmou, známí naznačí obejmutí tím, že nejprve položí pravou ruku na levé rameno toho druhého a pak si ji podají, s neznámým si potřásají pravicí.

Kluci

Čím se tak baví kluci v Africe v 21. století? Number one - fotbal a zásadní slovíčko kúra - balón. Hodně kluků, když jsem se jim řekl, že jsem z České republiky, že to není v Americe a že nebydlím ve Washingtonu, když slyšeli Ček (Czech) reagovali Petr Čech - Chelsea. Takže díky Petru Čechovi tu vědí i o tom, že existuje nějaká Česká republika. Když mě ale abuna Labila představuje, říká: „To je náš nový spolubratr z Ruska.“ Proč? Protože Rusko je velké, tak ho

znají všichni a znamená to, že nejsem z Ameriky. Bráním tak, že s sebou příležitostně nosím mapu světa a Evropy doučuji nové známé zeměpis. Mám s sebou i pár fotek obrázků z kalendáře, no a díky nim jsou tu i mnozí tací, kteří velice touží odletět se mnou a žít v ČR. Při pohledu na fotku Beskyd říkají: „Kdybych se já tam do Čech někdy dostal, se nikdy nevrátím.“

A tak jim říkám, že i Súdán je krásná země a že je u nás pro ně nepředstavitelná zima, ale když to vezmu zcela „na zaujatě a objektivně“, Česká republika je ta nejkrásnější země na světě.

Mnoho mladých chce odtud pryč, do Evropy nebo Ameriky. Proč? Protože je válka. Už jsem slyšel několik výpovědí od studentů nebo učitelů o tom, že z rodiny (široká africká rodina) už ve válce zemřelo 200 členů, o tom, kolik přátel ztratil, o tom jak v pět ráno přepadli jeho vesnici a že museli jít tři dny buší o hladu do uprchlického tábora, o tom že rodiče měli 3000 krav a teď nemají nic... válka je tu v dosah. Jeden student říkal: „Včera mně volal bratr, jestli můžu přijet, že přepadli jeho vesnici.“

Ale zpět za kluky na hřiště. Nejprve jsem se snažil pochopit jejich hry jako fotbal na jednu branku, velmi oblíbené kuličky, které hrají nejraději o malé zelené citrónky z naší zahrady nebo jednoduchou hru na šachovnici v písku... samozřejmě na vojáky. Naši kluci si tu na ně, díky Bohu, je hrají, na rozdíl od mnoha jejich vrstevníků nejen v Súdánu, kteří jsou nuceni bojovat v dětských armádách.

Boj o život

Zde v El Obeid jsme v jedné z nejlépe rozvinutých prosperujících částí země. Na trhu je teď například v období dešťů výborné čerstvé ovoce. Melouny, pomeranče, banány, ... i dobrovolník Gianni, který žil rok na jihu Súdánu, říkal, že tam za celý rok neviděl ovoce, jen jednou mu z Nalabie (Keňa) dovezla jedna řádová sestra jablko. Říkal: „Postavil jsem si ho v chýši na stolek, tři dny jsem se na něj díval a teprve pak jej pomalu snědl.“ Na jihu země je mnohem větší chudoba.

Byli jsme navštívit sestry, které mají školku vedle naší Zlatý muslimský Súdán ve srovnání s tím, co jsem slyšel z historiky z Keni. Sestra dnes s odstupem času humorně popisovala, kolikrát byli v domě v noci přepadeni, krádež auta s dobrovolníkem... Jiní kluci mi říkali, že když ti v Keni zazvoní v kapse mobil, nestihneš ho z kapsy ani vytáhnout, protože jsi bezruký...

Dostal jsem na starosti skupinku Music boys. Snažím se pochopit a poznat jejich situaci a realizovat pro ně salonský výchovný čtyřlístek - domov - rodina, škola - vzdělání, hřiště - zábava, kostel - dobrý vztah k Bohu. Většina z nich jsou sirotci, nebo jejich rodiče nemají finančně na živit je a platit jim školu, takže by skončili na ulici.

Ranni nástup učňů v salesiánském učilišti

Něco ke stravě

Běžný člověk tu snídá o půl jedenácté, a to fazole, čočku, housky, vajíčko, olej všechno dohromady. Jí se pravou rukou, pět, šest lidí z jedné misky, na zemi třeba na ulici. Když jsem tu poprvé viděl na zemi dvě velké mísy, ptal jsem se zcela vážně kluků, jestli tady máme psy, no a oni mi vysvětlili, že jsou to jejich talíře. Oběd = svačina a hlavní jídlo a večere kolem deváté.

Politická situace

Za rok má v Súdánu proběhnout volba prezidenta, proto letos bylo sčítání lidu na jihu. Probíhalo to tak, že po vesnicích chodili sčítači a ptali se: „Kolik lidí spalo v tomto domě?“ a tak se došlo k nějakým výsledkům, které se poslali do Chartúmu. Tam ale jako výsledek sčítání vyhlásili, že na jihu je osm milionů lidí (v celém Súdánu je asi 40 milionů obyvatel) což vláda na jihu odmítá.

V roce 2011 má proběhnout referendum, ve kterém se občané žijící na jihu mají vyjádřit, zda chtějí samostatný nový stát Jižní Súdán, či unii se severem. Většina jižanů je pro samostatnost. Seveřané, převážně muslimové, s vládou arabskou špičkou chtějí nerostné bohatství jihu, zejména ropu, jsou tedy pro unii. Jejich idea Súdánu jako muslimského státu, který rozšíří islám dál na jih Afriky do Keně, Ugandy, Konga, Tanzanie a dál na jih, pro kterou muslimové tolik let válčili, se zhroutila na silném odporu jihu. Jižané chtějí svobodu, ale nebude to jednoduché. Lidé říkají, že jsou připraveni na válku, bude-li to nutné. Zbrojí se na obou stranách. Nedej Bože, aby válka znovu vypukla.

Politici vůdcové, kteří jsou zodpovědní za mírová jednání a mají možnost odvrátit válku, by měli vidět utrpení tisíců prostých a chudých, které způsobí jen jejich nedostatek dobré vůle či jejich egoismus.

Po podepsání mírové dohody v roce 2005 se život na jihu pozvolna obnovuje, staví se silnice, rozbořené mosty, elektrina... pokud však přijde válka, znovu bude vše zničeno.

Modleme se za lidi, politiky, nejen v Súdánu, kteří mohou věci změnit správným směrem, ať vyřeší problémy v míru bez válek. Prosíme Boha za mír pro celý svět.

Výlet

Kluci - Music boys měli minulý týden prázdniny, tak jsem s nimi chtěl vyrazit někam na výlet, ale co z toho vzniklo... Sraz v devět. No, ale než se vše dá africkým tempem do pohybu, je jedna hodina po obědě, dobrá tedy... Animátoři jeli koupit jídlo na tržiště. Když jedeme na výlet v ČR, koupíme dětem na svačinu tatrunku, v Súdánu koupili asistenti na svačinu pomeranče, citrony, led, pití, chleba a ovci. Jeli jsme za město, pod stromy. Proběhli jsme se na kopec, mezitím kuchař připravil ovečku. Dokonce i přšelo. Kluci byli šťastní jako blechy v kožiše. Ještě to ráno jsem si myslel, že když je dnes ten svátek Františka z Assisi, budeme s klukama chválit Pána spolu s naší sestrou přírodou, a my jsme namísto toho poslali sestru ovečku do věčných lovišť. Byla naprosto klidná a pokojná. Ovce dala život, aby se dnes pětáctýřet hladových kluků dobře najedlo a spokojeně žilo. Všechno bylo perfektní, až v závěru, při scházení z kopce jeden kluk spadl hlavou na kámen. Vypadalo to na otřes mozku, ale sám dodnes nevím, jestli to do jisté míry nehrál, což je jeho hobby. Každopádně neodpovídal na nic, skoro se zdálo, že upadne do bezvědomí. Všechny zdravotnické kurzy, co jsem dělal, v tomto případě radí: při úrazu hlavy neprodleně zavolat rychlou záchrannou pomoc. Hmm, tak díky. Tak jsem se za něho modlil, vzal ho na záda a vyrazili jsme zpět. Když jsme šli přes vesnici, zastavili jsme se u pumpy, ochladil a umyl jsem mu hlavu. Domorodci se nabídli, že donesou medicínu. Po chvilce vesničan přiběhl s hrstkou soli, že prý nejlepší je dát mu do rány sůl, což jsem tedy s díky a radikálně odmítl, rozhodnutý bránit život svěřence před místními praktikami. Když jsme přišli do zahrady a paní učitelka ze základky ho uviděla (byl úplně bezvládný), pravila: „To nic není.“ Pak ho chytila, do rány na hlavě mu nasypala sůl, zakapala citrónem, pak ho začala protahovat a masírovat všemi směry, no a za hodinku byl v pohodě. Inu, já jen tiše smekám a děkuji Bohu! Lidi jsou tu zvyklí žít bez doktorů.

Poslední pozdrav z mojí Súdánské misie se mi nepodařilo poslat z El Obeid, takže teď píši již z naší drahé vlasti, z Blanska. Děkuji Vám všem, kteří jste na mě mysleli, modlili se za mě, díky za všechny emaily. A Bohu díky za vše, On jediný je dobrý, On jediný ví co je dobré pro člověka.

Jan Štěpán Musil
Salesiánský magazín 5/2009

Další zajímavé dopisy od dobrovolníků v různých salesiánských střediscích po celém světě jsou k dispozici na webových stránkách <http://mladez.sdb.cz/cagliero-dopisy/>

Démony vyhánějte (2)

Z promluv exorcisty P. Eliase Velly z Malty

Léčitelé

Je třeba rozlišit tři typy léčitelů. Jsou uzdravovatelé, kteří uzdravují ve jménu Ježíše Krista. Kdykoli například pořádám bohoslužby za uzdravení, připomínám: "Budete-li uzdraveni, chvalte za to Boha. Pokud se neuzdravíte, já s tím nemám nic společného, protože já sám vás nemohu uzdravit. Já nerozumím Božím plánům. Já nechápu, proč Bůh jednoho člověka uzdraví a druhého ne. Ale já se budu modlit s vámi a chci také vás pozvat, abyste se k němu modlili za uzdravení. Ale tím, kdo uzdravuje, je jedině Ježíš Kristus."

Potom jsou lidé, kteří se snaží uzdravovat skrze své psychické síly a skrze svou víru, kterou do nich vkládáš. Čím více věříš ve schopnosti léčitele, tím více jsi disponován pro uzdravení. Tito lidé neuzdravují ve jménu Ježíše Krista, ale ve svém vlastním jménu. Skutečně moc k uzdravení mohou mít, ale uzdravují částečně, ne celého člověka. Možná ti uzdraví ruku, ale nedají ti pokoj do srdce, často pravý opak. Pomohou tělu a uškodí duši. Jsou velice nebezpeční.

Třetí typ léčitelů je ještě nebezpečnější. Jsou to ti, kteří používají k uzdravování určité předměty. Zde už jde o jasný okultismus. Dávají lidem například kaménky, amulety, semena rostlin, zrnka kadidla, olej, něco, čemu říkají svěcená voda, sůl atd. Tito léčitelé se snaží imitovat církev v tom, že užívají církevní symboly a svátostiny. Když žehná olej kněz, činí tak prostřednictvím modlitby, kterou mu určila církev. Přitom posvěcený olej nemá moc sám v sobě, ale jde o modlitbu, která za ním stojí. Pro věstce však má olej nebo jiný předmět moc sám v sobě.

Chodíme-li k léčitelům, kteří užívají spirály, kyvadélka, kameny apod., můžeme si být jisti tím, že jde o okultismus. Znovu opakuji: neodsuzujeme jednotlivé lidi. Může se stát, že takový člověk dělá něco špatného, aniž by to věděl. Ovšem je-li to v rozporu s Božím slovem, nemůžeme schvalovat to, co dělá. Víme, že s tím, co říkám, mnoho lidí nebude souhlasit. Dokonce ani někteří kněží neznají nebezpečí těchto věcí. To se neděje jen u vás, ale po celém světě. Například když pobývám v Itálii, mnohokrát musím říct laikům, aby k určitým kněžím pro pomoc nechodili. Víme, že nepostupují správným způsobem, aniž bych je chtěl soudit.

Musíme dávat pozor také na proutkařství. Zvláště, když jde o lidi, kteří chtějí proutkem hledat nemoci člověka nebo kladné a záporné zóny. Jistě je dobré nechat si své domy požehnat a to ať je naše ochrana před vším negativním. Ochraňujeme náš dom, nemůžeme spočívat např. v nějakém kousku kovu nebo plastické krabičce. To je potom velice jasný okultismus. Jsou lidé, kteří jsou velmi senzitivní a mohou zjistit, jestli v nějakém místě existují určitá škodlivá proudění či síly, ale potom naši ochranou je to, že tyto prostory zasvětime Ježíši.

Myslím, že skutečně mohou existovat lidé, kteří mají něco jako tzv. šestý smysl. Ale musí být vložen naprosto do ru-

kou Ježíšových. To platí i o našem rozumu, srdci, fantazii a paměti. Musíme je zasvětit Ježíši Kristu.

Horoskopy, znamení zvěrokruhu

Nevím, jak jsou u vás populární horoskopy. Na Západě neustále nacházíme v televizi a v dalších sdělovacích prostředcích a mnoho lidí se jimi s velkou vážností zabývá. Vkládá do nich veškerou svou důvěru. Je to velice stará praktika a už prorok Izaiáš (47,12-13) se astrologům vysmíval. Říkal lidem, aby jim nevěřili, aby věřili Bohu a jemu svou budoucnost.

Pověrou je také nošení znamení zvěrokruhu. Křesťan nemůže vydávat svědectví, že věří Ježíši, a ne svému znamení zvěrokruhu. Když vám určité znamení pro vaši ochranu nějaká čarodějnice, je to velice riskantní. Je to modlářství, když tento předmět uctíváte. Pokud něco takového nosíš jako předmět, který sis někde koupil v bižuterii, v tom není žádný hřích. Jedna-li se však o křesťany, říkám jim, aby znamení zvěrokruhu sundali, neboť takto nevydávají svědectví, jsou pokřtění lidé a že patří k Ježíši Kristu.

Alternativní medicína

Ještě několik slov k alternativní medicíně, protože v sobě někdy může skrývat okultismus. Alternativní medicína není zavržená sama o sobě, ale bohužel mnohé její metody jsou staré okultní praktiky anebo obsahují okultní prvky. Okultismus se zde skrývá pod vědeckými názvy, aby snáze získal naši důvěru a respekt. Byl jsem například velice překvapen, když jsem si přečetl seznam okultních praktik, který vytvořila asociace křesťanských terapeutů v Londýně. Asociace je složená z lékařů, psychiatrů, psychologů, kněží a zdravotníků a dalších odborníků, kteří se zabývají péčí o člověka. Zjistil jsem, že do tohoto seznamu vložili i akupunkturu nebo jógu. Říkal jsem si, proč? Akupunktura pro mne vypadala vždy velice nevinně, ale dozvěděl jsem se, že za ní původně stojí náboženství pocházející z Číny. Pro mistry akupunktury z Číny znamenalo každý vpich jehly vzývání jednoho speciálního čínského boha. Tím nechci říct, že akupunktura je okultismus. Myslím si, že pokud akupunkturu užívá nějaký západní lékař bez nejmenšího úmyslu dostávat pacienta pod ochranu nějakých božstev, nemůžeme to nazývat okultismem. Pokud akupunkturu praktikuje někdo z Orientu, musím být daleko bdělejší, protože s ní může být spojen okultismus. Stejně se týká i hypnózy a dalších praktik alternativní medicíny.

Bylinkář sám o sobě není okultistou. V používání bylin k léčení není nic špatného. Ale naneštěstí zvláště v Itálii mnozí z bylinkářů současně patří mezi okultisty (používají okultní praktiky ke stanovení diagnóz) anebo se zabývají bílou magií.

Jóga

Další věcí je jóga a všechna orientální cvičení. Vypadají velice nevinně, ale já jsem měl mnoho případů exorcismu u lidí, kteří v minulosti intenzivně praktikovali jógu, karate apod. Fyzická cvičení z Východu jsou sama o sobě nevinná, ale nesmíme zapomenout, že za nimi vždycky stojí filozofie a náboženství. Většina těchto cvičení tě vede do stadia, kdy se vyprazdňuješ a odstraňuješ překážky stojící v cestě silám, které máš v sobě. Když se z fyzických cvičení přejde k filozofii a meditaci, tak tě postupně povedou k plnému odřeknutí se Ježíše. Protože i Ježíš Kristus je z jejich hlediska překážkou toho, abys byl sám sebou. Když cvičenci opakují v józe své mantry, aniž by to věděli, vyzývají v čínském či indickém jazyku určité božstvo, určitého boha, aby se jim nechali naplnit. Opět, aniž bychom odsuzovali lidi a jejich způsob hledání Boha, musíme být velmi bdělí a uvědomovat si nebezpečí východních náboženství.

Někdo by mohl namítnout, že jde o pouhý fundamentalismus. Budeme mluvit o těchto věcech jako ve středověku? Mnoho kněží s těmito názory nebude souhlasit. Víím, že je to aktuální téma. Když před několika léty vikář římský určil jednoho kněze za exorcistu, tento kněz se snažil najít nějakou příručku, která by mu v tomto poslání pomohla. Nejnovější, kterou našel, pocházela ze 17. století! Z toho můžete vidět, že se zabýváme předmětem, který je pro nás úplně nový, nezmapovaný. Ne proto, že by se snad okultismus praktikoval až dnes. Nejde o nový předmět, ale o nový způsob, jak se uskutečňuje. Proto dnes můžeme dělat závěry jen ze zkušeností současných exorcistů.

Satanismus

Satana lidé uctívají ze čtyř hlavních důvodů. Jedni jej uctívají jako svého boha, protože chtějí moc. Proto mezi satanisty najdeme lidi na vysokých postech v politickém životě. Jsou to často lidé velice vážení na veřejnosti, a přitom mnozí z nich tajně vedou satanské rituály a orgie.

Jiná skupina lidí uctívá satana kvůli bohatství. Proto mezi satanisty najdeme mnohé podnikatele. Satanismus je často svázán s prostitucí, pašováním drog a se zednářstvem. Proto tyto podnikatelé získávají skutečně mnoho peněz.

Třetí kategorie satanistů jsou mladí lidé, kterým jde o dobrodružství. Zvláště proto, že se jim líbí sexuální orgie. Slibují satanovi, že budou dělat všechno možné zlo. Také jsem se setkal s mladými lidmi, kteří chodili na modlitební setkání, a zatímco ostatní chválili Boha, oni vyzývali satana.

Čtvrtá skupina uctívá satana kvůli získání popularity. Naneštěstí sem patří mnoho rockových skupin. Vííte, že mnoho populárních - zvláště metalových - skupin má texty, jimiž přímo uctívají satana, chválí sebevraždy, prostituci, kriminalitu nebo jiné destruktivní skutečnosti? Snadno si odvodíte, že když někdo takové nahrávky často poslouchá, dochází u něj k něčemu, jako je vymývání mozku. A je v tom obsaženo ještě něco horšího, neboť u mnohých nahrávek těchto skupin, když si je pustíte pozpátku (tzv. back-masking),

uslyšíte velice jasně slova: satan je můj pán, satan je můj spasitel... Když mladí lidé tyto nahrávky poslouchají, často aniž by to věděli, absorbují do sebe tyto satanské výroky. Mnohdy se setkávám s mladými lidmi, kteří nevědí, co se s nimi děje. Dál třeba chodí na mši svatou, ale nemohou na ní vydržet, v určitém okamžiku musí odejít. Nebo na ně přicházejí chvíle, kdy mají potřebu se rouhat, klít, aniž by věděli proč. Kladu jim jednoduchou otázku: Jakou hudbu posloucháš? Velice často zjistím, že jsou závislí na heavy-metalové hudbě. Neříkám tím, že veškerá heavymetalová nebo rocková hudba je sama o sobě špatná. Ale říkám, že skutečně naneštěstí mnozí z jejich zpěváků jsou satanisty. Když si přečtete historii mnohých těchto skupin, dozvíte se, že někteří před vydáním zasvětili určitou nahrávku satanovi a prosí jej, aby se dobře prodávala a aby byla skupina populární. Jiné skupiny se netají tím, že se celé zasvětily satanovi, a z textů jejich písní je to zřejmé.

Satanisté nejsou ateisté. Oni věří v Boha, ale snaží se proti němu bojovat. Pálí bible. Mají svou vlastní satanskou bibli, ve které je opak toho, co je v normální bibli. Příkázání nenávidět, zabíjet, cizoložit, pravé opaky blahoslavenství, litanie k satanovi a další rituály. Během svých rituálů někdy obětují při zvláštních příležitostech lidi, případně tělíchka potracených dětí; zejména o vánocích, velikonocích nebo 1. srpna, což je pro satanisty nejsvětější den. Jinak své rituály provádějí hlavně v pátek a v neděli v opozici k tomu, že pátek je pro křesťany dnem spasení a neděle dnem Páně. Běžné jsou jejich rituály při úplňku. Měsíc je pro ně králem temnoty. Proto jejich symbolika často obsahuje měsíc. Jejich číslo je 666, protože podle knihy Zjevení 13,18 je to číslo šelmy.

Modlitba osvobození (rozvázání)

Doufám, že po této přednášce si nezačnete myslet, že každý z vás potřebuje nutně rozvázání nebo exorcismus. Nebudeme upírat svůj zrak na satana, ale na Ježíše. Zeptáte se, co máte dělat, když se setkáte s člověkem, který v této oblasti potřebuje pomoc. Za prvé - máme veškerou moc, abychom d'ábla ze sebe vypudili. Zvláště po svatém přijímání můžeš poručit zlému duchu, aby od tebe odstoupil. Udelej to ve jménu Ježíše Krista, mocí jeho svaté krve, beze strachu. Dábel pokořen musí odejít. Bude se pravděpodobně snažit vrátit. Nevadí - naříd' mu znovu, aby odešel. Není na tom nic složitého, když jde o nás samotné.

Pokud jde o modlitbu osvobození s druhými lidmi, nikdy přímo neoslovujte zlého ducha. Pouze pomozte svázanému člověku, aby to udělal on sám, aby se d'ábla odřekl a potom přijal do vyklizené oblasti Ježíše. Spočívá to v podstatě v obnově křestních slibů. Můžeme k tomu použít liturgickou modlitbu z obřadů ke křtu. Nebo postiženého vyzveme, aby po nás opakoval: "Ve jménu Ježíše Krista, mocí jeho svaté krve a na přimluvu P. Marie se odříkám jakékoli vazby s jakýmkoli zlým duchem, který je ve mně nebo útočí proti mně. A přijímám tě, Ježíši Kriste, jako svého jediného Spasitele a Vykupitele." Rozkazovat zlému duchu v jiném

člověku je velice riskantní. Duch může obrátit svůj útok na vás. Například budete poroučet duchu žárlivosti, aby od druhého člověka odstoupil, a pak zjistíte, že sami jste plní žárlivosti, protože na vás útočí tentýž duch.

Je velice důležité, aby se o tohoto člověka dál někdo staral, protože jinak se stane terčem dalších útoků. Proto tento člověk musí být chráněn svátostmi, zvl. častou svátostí smíření a sv. přijímáním, a je potřeba, aby za ním stála skupina lidí, která s ním bude komunikovat a která se za něj bude modlit. Musíme si pamatovat, že po modlitbě za osvobození se často tento člověk cítí daleko více pod útokem než před tím. Dábel se snaží, abychom věřili, že je tam, kde není, a že není tam, kde je.

Když je člověk osvobozen, je zapotřebí zasvětit ho Pánu. Protože nestačí člověka vyprázdnit od negativního, je třeba ho znovu naplnit. Proto ho zasvětím Ježíši a P. Marii, aby byl nadále v jejich ochraně.

Jaký je rozdíl mezi modlitbou za osvobození (rozvázání) a exorcismem? Exorcismus je specifická modlitba v římském rituálu, kterou se může modlit jedině kněz pověřený pro specifický případ posedlosti biskupem. Tomu se říká oficiální, slavný exorcismus. Pak existuje ještě modlitba, kterou složil papež Lev XIII. I když to není oficiální exorcismus, je to přesto exorcismus a před několika lety kardinál Ratzinger z kongregace pro nauku víry vydal prohlášení, že laici se tuto modlitbu modlit nemají, protože se v ní objevuje přímý rozkaz, diskuse s ďáblem. Ale modlitba za rozvázání není nic jiného než obnova vašich křestních slibů. Tu lze doporučit každému.

Diskuse

Otázka: Existuje spojení mezi okultismem, satanismem a svobodným zednářstvím?

Je to různé. Například na Maltě není žádné spojení mezi svobodným zednářstvím a satanismem. Naproti tomu v Itálii je svobodné zednářství a satanismus téměř totéž.

Otázka: Co si myslíte o grafologii (určování vlastností člověka z jeho písma)?

Grafologii považuji za vědu. Sama o sobě nemá co dělat s okultismem. Ale mohou být lidé, kteří grafologii používají a zároveň mohou být okultisty.

Otázka: Co dělat s předměty, které lidé přinesou od zaklínačů či některých léčitelů takzvaně pro svou ochranu?

Odpověď pro kněze: Věci, které pocházejí od zařikávačů, jsou nebezpečné především tím, že člověk se stane na věci závislý a věří v moc předmětu, svým způsobem jej uctívá (např. amulety). Pro jiného člověka je to úplné nic. Pokud ale takový předmět pochází od mága z černé magie, potom je pravděpodobné, že se čaroděj modlil k ďáblu, aby byla do předmětu vložena ďábelská moc. Potom takový amulet či talisman má v sobě negativní energii. Nejlepší je, když vám lidé takové věci přinesou, abyste je exorcizovali skrze modlitbu a svěcenou vodu. Takto ztratí svou moc a potom je můžete zničit.

Někteří lidé si budou chtít ponechat předměty spojené okultismem třeba jako suvenýr. To nedovolujte.

Otázka: Musím spálit knihy o okultismu nebo duchovní literaturu východních náboženství?

Já sám mám pro studijní účely spoustu knih o okultismu, nemá to na mne negativní vliv. Ale člověk, který byl vrácen od okultismu, kterým se předtím zabýval, může vům okultní literatury dále podléhat. Když je někdo osvobozen od okultismu, ďábel už zná svůj dům, kde byl. Znovu slabosti a myšlení toho člověka a je pro něj snadné se vrátit zpět. Když si takový člověk znovu přečte okultní knihu, cítí znovu velkou přitažlivost a může to být pro něj značné pokušení. Proto doporučuji, aby se konvertité okultních křesťanství radikálně zbavili. Sám jsem z informačních důvodů četl i tanskou bibli. Jistě, člověk musí jasně vědět, kde stojí, než se do něčeho takového pustí.

Otázka: Můžete nám dát nějaká konkrétní kritéria rozlišování duchů?

Při rozlišování, zdali jde v konkrétním případě o jev psychický nebo duchovní, je lépe začínat s tím, že jde o jev psychický. Protože když se vrátíme do minulosti člověka nebo sledujeme, čím v současnosti prochází, zjistíme, že jde o případ pro uzdravení duše. Pokud jde o potřebu vnitřního nebo psychického uzdravení, neznamená to, že se za člověka nebudu modlit. Rozlišování vychází z našeho důvěrného vztahu s Pánem. Nemůžeme používat stejná kritéria jako psychiatrie nebo psychologie. Duchovní rozlišování spočívá v přesné aplikaci kritérií, nýbrž v tom, že Duch svatý mi dá světlo k poznání, o co jde. Proto je nejdůležitější, abych byl já v důvěrném vztahu s Bohem.

Dodatek

Některá místa v Bibli, která zakazují kouzelnictví nebo věštění: Sk 16,16-18, Lv 20,27, Dt 18,10-14.

Čarodějnictví: Sk 13,6-11, Dt 18,10-14, Iz 47,12, Nu 23,23.

Spiritismus: Dt 18,10-14, Iz 8,19-20.

Rovněž astrologie a horoskopy: Iz 47, 12nn.

Magie: Dt 18,10-14, Lv 19,31; 20,6-7, Iz 8,19-20.

Pověry: Lv 20,6-7.

Zařikávači: Zj 22,14-15.

P. Elias Vella, OFM Conv, pochází z Malty. Novic prožil v Assisi, později se stal představeným františkánů na Maltě. Několik roků vyučoval dogmatiku v kněžském semináři a nyní zastává již několik let z pověření svého biskupa úřad exorcisty. Otec Elias je rovněž žádaným exorcistou na Maltě i v zahraničí. Kromě toho často pořádá semináře na téma okultismu, vnitřního uzdravování a službu osvobozování v různých zemích světa.

P. Elias Vella - Démony vyháně.

Vydalo v r. 1994 Křesťanské informační středisko Záhřeb. Přeložila a se svolením autora sestavila Kateřina Lachmanová.

Rocky, muž v masce

Rockyho znal v Hamburku každý, zvláště ve čtvrti St. Pauli. Nosil černé kožené oblečení, byl po celém těle potetovaný a nosil účes na Irokéze (pankáče). Díky svému účinkování v televizní talkshow se z Rockyho brzy stává mediální hvězda. Fandové jásají a křičí „Rocky“. Dovede upoutat tisíce lidí, ale ve skutečnosti nikdo neví,

jakou opuštěnost v nitru prožívá. Rocky propadá drogám, během svých vystoupení se zcela vydává do rukou ďábla. Později o tom říká: „S pomocí satana jsem dokázal v Essenu, Frankfurtu nebo Mnichově proměnit rockový koncert v pekelný kotel. V několika málo minutách jsem mohl vybičovat lidi natolik, že se začali chovat jako malí ďáblové. Tvrdý rock, při kterém již nikdo nenaslouchá textu, je velkým nebezpečím, protože je při něm vláda přenechána někomu jinému.“ Mezitím je Rocky dokonale tržně zpeněžen. Dokonce ho zobrazují i hamburské reklamní kanceláře cizineckého ruchu ve svých prospektech jako směs mezi Quasimodem a posledním mohykánem. Z Rockyho se stává živá „hamburgiáda“.

Rocky vyrůstal jako jedináček. Na jeho výchově se v dětství tvrdě podepsal despotický otec. Gerhard se brzy dostává do izolace, cítí se osamocen a vybuduje si svůj vlastní svět. Schovává se za „maskou“ rockera. Dává si potetovat celé tělo, chodí v černém koženém oblečení, ověšený cetkami. Stává se členem rockové skupiny vyznávající satana. Zúčastňuje se okultních sezení a černých mší, na krku nosí obrácené kříže. Stává se bezohledným. Ničí a sám se považuje za ničitelkou sílu. Následují těžká vloupání, krádeže, rvačky. Později zkouší svou „popularitu“ uplatnit v showbiznisu jako člen rockové skupiny.

Volá mu Udo. Chce ho opět vzít s sebou na turné. Jeho deska „Hřmání bohů“ bude předvedena v Berlíně, přičemž má Udo vystoupit převlečený za papeže, několik lehkých dívek za jeptišky a Rocky má znázornit živoucího satana. Po ukončení televizních snímků v Hamburku odjíždí tato neblahá skupina do Berlína. Toto poslední, strašidelné vystoupení však musí být náhle přerušeno. Rocky již nemůže dál. Rakovina ho položila. Lékaři mu dávají málo naděje na přežití.

Když je z nemocnice propuštěn, čeká ho prázdný byt a samota mezi čtyřmi stěnami. Jakmile to jde, prochází do ulic. Jednoho sobotního večera přechází jako vždy „v bojovém oblečení“ přes hamburský kopec k altonskému nádraží. Kráčí odměřeným krokem nádražní halou, navenek sebevědomý, vyzývavý, demonstrující přitom člověka s velkým „já“. Právě když prošel nádražní budovou, padne mu do oka jakýsi shluk lidí. Zůstává zvědavě stát. Skupina nalíčených mimů hraje divadlo – v létě to není žádnou zvláštností. Je to křesťanské představení, to pozná okamžitě. S tím nechce mít nic společného. Udělá čelem vzad a odchází směrem k východu. Vtom mu jeden mladý muž klade ruce na ramena: „Jak musíš být rozervaný, když jsi tak neklidný! Jak musíš být Tvé srdce zraněno!“ Rocky uvažuje: „Jak to může ten člověk poznat?“ Jak může někdo nahlédnout pod jeho dokonalou masku? Za všechna uplynulá léta to přece ještě nikdo nedokázal. Hans, tak se jmenuje jeho nový známý, je v Hamburku teprve první den a zřejmě netuší, kdo „Rocky“ je, nezná žádný televizní pořad s ním. Pro něho byl tento potetovaný starý rocker jenom člověk, jenž vnitřně toužil po životě. V této situaci stihne Hans vtisknout prchajícímu rockerovi jen malý traktát. Ten čte s rozpolceným pocitem. Odhazuje lístek, ale přijímá pozvání do křesťanské kavárny.

Potom ho Hans poprosí, aby se směl za něho pomodlit. Pět hodin bojuje Gerhard s „Rockym“ o své staré „já“. Na základě Bible odkrývá Hans Gerhardovi jeho promarněný život. Gerhard dobře ví, že ho rockerský způsob života neuspokojuje, naopak je sebezničující. Už nemůže dál. Chce svůj život ukončit, protože v něm už nevidí žádný smysl. Existují jen dvě alternativy: Ježíš nebo sebevražda. Hans se ptá Gerharda, zda je ochoten s ním pokleknout. Ten však odmítne. Nikdy si neklekne, a před svědky již vůbec ne. A tak klečí Hans sám a modlí se za něho. Posluchači neunikne ani jediné slovo, když Hans úpěnlivě vzývá Boha Otce, aby Gerharda zachránil. Poprvé ve svém životě – je mu padesát osm let – slyší takovou modlitbu, která se mu vrývá hluboko do srdce. Po další hodině shledá Gerhard sám sebe, jak klečí vedle Hanse a modlí se: „Pane, jestli můžeš s mým zpackaným životem ještě něco udělat, tak ho přijmi.“ A Pán ho přijímá.

Rocky začíná žít nový život. Svědčí na mnoha místech o tom, jak Bůh změnil jeho život. Na konci svého života pomáhá mnoha ztroskotancům jako byl on. Lidé z rockové a divadelní scény, smutní a zoufalí lidé a lidé z chudého předměstí, tito všichni přijali od Rockyho pomoc, útěchu a naději. Bývalý rocker, občanským jménem Gerhard Bauer, 15. 1. 1987 umírá se slovy: „Otče, nyní jdu k tobě.“ U jeho otevřeného hrobu si dvě prostitutky šeptaly: „Když má člověk víru, může v klidu zemřít.“

Ukázky z knihy: Muž v masce

Vydala Brněnská tisková misie – blíže na www.btm.cz

MLADÝM

Jessica Cox se dotýká nebe bez rukou

Jessica se narodila bez rukou. Lékaři dodnes přesně nevědí, co bylo příčinou této vzácné vrozené vady. Jako malé děvčátko nechápala, proč nemá ruce, jako jiné děti. Bylo pro ni těžké být jinou. Rodiče však její postižení přijali a s láskou o ni pečovali. Jessica se od malička zúčastňovala mnoha aktivit včetně gymnastiky, plavání, tance a zpěvu a dokonce Tae Kwon-Do, korejského bojového umění, kde na mezinárodní úrovni dostala ve 14 letech první a na vysoké škole druhý černý pás. Co však bylo nejdůležitější, že pro Jessicu se od dětství staly rukama nohy. Nohama se naučila dělat úplně všechno – jíst, umývat se, dokonce i psát. Nebylo to snadné. Když byla malá, tak často v návalu hněvu křičela, kopala a vztekala se, že nemá ruce, jako jiní. Nevzdala se však a veškeré své úsilí zaměřila na sport.

„Kdysi mě dráždilo, když bylo kolem mě hodně lidí a dívali se na mě na ulici, nebo jak jím nohama, ale nakonec jsem se naučila tyto situace vnímat pozitivně a viděla jsem v tom příležitost být pro druhé vzorem optimismu,“ říká Jessica.

Jessica věřila svým rodičům, kteří se pro ni stali vzorem a opěrnými sloupy: „Moje matka je pro mě vzorem. Vždycky se mi snažila pomoci, abych mohla realizovat své plány. – Můj otec nikdy neuronil ani slzu, když jsem se narodila, a proto se necítím jako oběť. – Je těžké být rodiči zdravotně postiženého dítěte. Byli pro mě oporou v těžkých chvílích a je jedno, jakou mě zplodili, důležité je, jaká jsem dnes.“

Jessica si nasazuje kontaktní čočky

Jessica pilotuje své sportovní letadlo

První auto se Jessica naučila řídit díky speciálním úpravám. Když se však naučila dobře jezdit, rozhodla se pro jejich odstranění a nyní řídí normální auto a má řidičský průkaz bez jakéhokoli omezení. „Ježdění je bez problému, protože stále vidím zvědavé pohledy lidí, když přijedu k benzinové pumpě a sama si natankuji nohama.“

Jessica vystudovala Univerzitu of Arizona a získala diplom v oboru psychologie. Navštěvovala také zvláštní kurs psaní poznámek nohama a dokáže napsat 25 slov za minutu. Tak se nohama naučila psát na obyčejné klávesnici počítače, kterou mívá na podlaze. Jessica dokáže zvládnout všechno jako jiní lidé, sama se umyje, dovede si učešat vlasy a udělat si make-up, dokonce si sama nasazuje i kontaktní čočky. Jde jí to lépe než komukoli jinému.

Jessica má dnes 26 roků, je 155 centimetrů vysoká a je první ženou v historii letectví na světě, která sama létá letem bez rukou. Tato inspirující dívka je pro mnohé hrdinkou. Vždy vyzařuje štěstím a velkým smyslem pro humor. V květnu loňského roku na Den matek létala sama se záclonou z průhledného transparentu s nápisem: „Podívej se, mami, žasne ruce.“ Kurs létání, který obvykle trvá půl roku, jí trval tři roky, nebylo snadné získat povolení ke kursu samotnému, instruktoři s ní měli velkou trpělivost. Aby nebylo žádných pochyb, byla zkoušena třemi instruktory ve třech různých státech, než dostala licenci. Její první samostatný let byl hroty nocen jako nádherný s hladkým krátkým přistáním. Dnes již nalétáno 160 samostatných hodin letů.

Díky pevné vůli a houževnatosti je dnes Jessica tím, čím je. Kromě toho je výborným motivačním řečníkem a v posledních pěti letech je vyhledávaným poradcem pro děti Mezinárodní dětské sítě po amputaci.

Jessica Cox doufá, že se také jednou vdá a bude mít děti. „Vím, že to bude těžké mít rodinu, ale věřím, že budu šťastnou matkou.“ Se smíchem však dodává: „Ale nevím, jak udělá můj nápadník, až bude moje rodiče žádat o „moje ruce.“

O Jessice více na <http://rightfooted.com>

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Karolina Světlá a vesnický román

**Odras doby a ideálů
v románech Karoliny Světlé**

„Když tělo těžkou prací koná, nemůže ji konat i hlava,“ soudil Šimon Bařinův, když dobýval v lese pařezy, ale večer si to nahrazoval: tu jen rozjímá. Měl v obyčeji, že při tom si sepnul ruce a pevně, jako když se nejvřejeji modlí, k prsům je přitisknul; zvedl-li mezitím oči k nebi, mival je vždy plné slzi. „Ó ty ukřižovanče!“ zvolával pak, ale dále nikdy nemohl; předělávala ho lítost. Tím ukřižovancem byl u něho národ český, jemuž pro krátkost říkával jen „Ten národ“. Vyřknul-li tato dvě slovíčka, vždy všechen v tváři se proměnil, jako když má nejkrásnější vidění; nosil ho pak hluboko v srdci jako svatou věc. Někteří v horách našich se mu proto divili, jiní zas smáli, ale nechť si o něm smýšleli tak či tak, v jednom byli všichni svorní: že totiž, co říká, myslí poctivě a upřímně. Všimá si u nás něčeho šlechetného desetkrát spíše chudšas - jenž žije jen od ruky k ústům a obětuje za to svou hřivnu - než boháč.

Bařinův přítel Strnadův Václav byl předplatitelem několika českých novin. Kde slyšel o nějaké české knize, ta musela být také jeho a při všech sbírkách na národní věc býval on vždy nejprvnější. Českou knihu věnoval ke studiu sousedům. „Tys naším dobrodincem“ říkával Šimon Bařinův Václavovi, „darovals nám, co stojí za všechny ve světě statky; čím bychom tu byli v tom zastrčeném světě bez tebe? Zapomínali bychom na svět a on na nás, v temnosti a v tuposti prošli bychom životem. Ty teprve nám přinesls světlo, učils nás koukat a myslet. Kterak se ti jednou odsloužíme? Zdá se mi často, že kdybych za tebe vycedil krev svou kapku za kapkou, přec bych ti ještě nezaplátil, co ti dluhuji!“

Prostřednictvím českých novin a knih se šířila osvěta a informovanost v náro-

dě. Prostřednictvím českých novin a knih se lidé i na samotách dozvěděli, jaké neštěstí se na „ten národ“ přivalilo, co zkusil zlého, mnoho-li lidí ho zradilo, mučilo, ubít chtělo, mnoho-li jich dosud se radí, jak by přišel k vyhlazení a po něm nezůstalo ani památky. Jen málokterí byli za obětavou vlasteneckou prací veřejností za svého života oceněni. Karolina Světlá svoji povídku z roku 1871 nazvanou „Ten národ“ končí těmito slovy: „Jen kříž nad dvěma by byl mohl o tom vypravovat, co v něm se dělo: ten mohl světu povědět, čeho, zasvětit se myšlence, jest schopen český venkovan, jehož jméno se nikdy neozve, bude-li se národ honositi skutky svých dětí, jehož hrobu neověňčí vavřinem, jemuž nepostaví žádný okázalý pomník, a jenž mu dal přec více ještě v obět než život - celé blaho a spokojenost srdce svého.“

Města podléhala módě a v konverzaci němčina vytlačovala češtinu. Čeština přežívala na venkově, nositelem české kultury a národních obyčejů byl venkov. Spisovatelka Karolina Světlá se zamýšlela nad problémy národního obrození a dospěla k závěru, že jeho kořeny jsou v lidových vrstvách, protože bohaté měšťanské rodiny se v honbě za bohatstvím germanizovaly.

Zájem Karoliny Světlé o venkovský, především ještědský lid, kam často s manželem zajížděla, je také dokladem její vnitřní nedůvěry k měšťanstvu, z něhož vzešla. Spisovatelka vyrůstala v Praze a při svém prvním příjezdu, na ještědský venkov byla okouzlena tamější horskou přírodou. „Vonné, čisté povětrí“, „široké rozhledy“, hluboké lesy i záduchovitost horských mlh plně zaujaly citlivou a vnímavou duši mladé ženy, která pak své sestře Sofii líčila své zážitky a dojmy z této kouzelné přírody v četných barvitých listech, prozrazující umělecké citění spisovatelky. Své sestře ve svém dopise z 1. září 1857 Karolina

napsala: „Sedím sama, je večer, déšť a vítr se ženou na okna, svíčka mrká, jako by ospalou byla, jaký to rozdíl! Včera se rděla obloha v purpuru a blankytem průzračným se honosila, stříbrným závojem zahalovala měsíc, snící přírodu, každé stéblo, každý list se chvěl rozkoší v teplém vonném vzduchu, z dálky zaznívala ozvěna milostné písně a stromy, květy a listy ji tiše opakovaly. Šla jsem s fořtovou ze Starého Dubu a obě jsme byly hluboce dojaty tou velebnou svatou poesíí, tou mluvou tajemnou té velké přírody. Byla to noc, jež o dnu snila, byl to čarovný odlesk dne, tato noc kouzla-plná. A co Ti povím o hvězdách. Démantové slzy radosti od nebes roněné nad krásnou dcerou svou, luznou zemí!“

Svůj údiv městského člověka nad nedotčeným horským lesem projevuje pak Karolina v barvitějším popise v listě adresovaném Sofii z 30. srpna 1860: „Les je pokryt nejkrásnějším mechovým kobercem, nikdy jsem něco tak čarokrásného neviděla, není holého kamínka spatřiti, každý má svou zeleně aksamitovou kukli. Kde je vlhčí půda, tam pučí ze země husté kytice zvonků, sedmikrás, pomněnek, atd., jednotlivé květiny není ani vidět, jak pravím, celé snopy vyrůstají z jednoho kořínku.“

Prvotní okouzlení z bohaté, stále proměnlivé a vždy nové přírody však poznenáhlu u spisovatelky ustupuje před bytostným předznamenáním básničiny stále přemítavého nitra. Světlá začíná v přírodě hledat i onu „tajemnou mluvu její“, myslivá pozorovatelka hledá „duši“ této přírody i její obdoby s člověkem. Věřící, že „hlubším poznáním přírody lze jasněji nahlédnout i do lidského srdce“, a nezabývá se přírodou již jen pro ni samu, nýbrž jako pramenem k poznání člověka.

V prvotním okouzlení krajem pod Ještědem a jeho rázovitým lidem vidí Světlá v tomto lidu „něco nového, zvláštního, zajímavého“, ba přímo „hlas při-

rody samé". Lituje, že „zapadáva slunce dávné poesie na obzoru národa našeho a snaží se zachytit aspoň ještě několik zlatých nití starobylé řízy, z níž se svléká duše lidu českého, aby se přioděla nachovým pláštěm nových, volných myšlenek.

Zájem Světlé o ještědský lid se pak stále víc a více prohlubuje a rozšiřuje. Spisovatelka Karolina Světlá se stává skutečnou tvůrkyní českého vesnického románu. V lidových charakterech ještědského lidu spisovatelka spatřovala ztělesnění svého etického ideálu. V pěti objemných románech podala Světlá široký a barvitý obraz života lidu, hlavně jeho mravního charakteru. Středem autorčiny pozornosti jsou výjimečné mravní osobnosti, které silou své lásky a obětavosti bojují proti zlu, sobectví, touze po majetku, rozmařilosti nebo nelidskému vykořisťování panstvem, či proti duchovní zaostalosti.

Vesnické romány Karoliny Světlé

První v sérii ještědských románů Karoliny Světlé je román s prostým názvem „Vesnický román“ z roku 1867, který vypráví o tragickém manželství, které rozbily majetkové a náboženské předsudky. Román „Kříž u potoka“ je z roku 1868 a je oslavou věrné, obětavé lásky zachraňující pobloudilého člověka před zkázou a vítězí nad rodovou kletbou. Tento román je pro myšlení Světlé příznačný tím, že zvláště zde, podobně jako ve většině jejích děl, je hrdinkou žena a že rozpor mezi láskou a povinnostmi řeší spisovatelka ve prospěch obětavé povinnosti. V románě „Kantůrčice“ z roku 1869 naznačuje Světlá v duchu své „přírodní filosofie“, že příroda a upřímné srdce jsou moudřejší než papírové vzdělání. V románě „Frantina“ z roku 1870 spisovatelka předkládá čtenáři pozoruhodné životní osudy svérázné prosté ženy, kterou autorka vykreslila jako typ ztělesňující náboženské a společenské názory lidových vrstev v Podještědí. Příběh o této „ženské rychtářce“, která zabila svého milého, když zjistila, že je vůdcem lupičů, slyšela Světlá vypravovat mezi lidem. Také v románě „Nemodlenec“ z roku 1873 jsou zachyceny náboženské lidové proudy v sever-

ních Čechách na konci 18. století. V tomto posledním a vrcholném ještědském románu pak Světlá v úvodu vyslovuje důraznou obranu ještědského lidu: „Kdož chce lid poznat, pochopit a ocenit, nesmí se toho zaleknout, že má ruce hrubé, plné mozolů, že je vedrem opálen... Musí přisednouti k jeho krbu a hledat v něm to jádro, z něhož vyrůstá jeho život rodinný, kořen to života našeho národního...“

Svůj názor o obrodném vlivu i úkolu venkovského prostředí na městské obyvatelstvo vyjadřuje Světlá nejplněji v románě „Kantůrčice“, v níž se soustřeďuje všechna mravní síla venkovského, městem nepokaženého člověka, žijícího v přátelském styku s přírodou a vedeného moudrostí této přírody bezpečně po cestě životem.

Vesnickou tematiku zpracovala Světlá rovněž v řadě povídek ze života ještědského lidu. Nejčastější z nich je motiv hluboké lásky, která neustupuje před žádnou obětí, např. povídka „O krejčíkovic Anežce“, nebo o lásce, která vítězí nad negativními povahovými vlastnostmi člověka v povídce „Lamač a jeho dcera“ nebo o lásce, která končí tragicky při srážce se sobeckými peněžními zájmy v povídce: „Divousové“. Nejznámější z povídek z vesnického prostředí však zůstává „Hubička“, která se ve zpracování Elišky Krásnohorské stala libretem ke stejnojmenné Smetanově opeře.

Romány a povídky z pražského prostředí

V románech a povídkách s pražskými náměty se představuje čtenáři především prostředí různorodé městské společnosti. Některé memoárové romány a povídky líčí osudy patricijských rodin z přelomu 18. a 19. století např. román „První Češka“ z roku 1861, povídky „Několik archů z rodinné kroniky“ z roku 1862 a „Ještě několik archů z rodinné kroniky“ z roku 1863. V románě a v několika povídkách z pražského prostředí se Světlá nedovedla vyhnout některým romantickým zápletkám a intrikám, avšak za touto konvenční dekorací proniká kritické realistické zobrazení života měšťanských vrstev.

Z próz zobrazující život staré Prahy nejlepší realistická povídka „Černý tříček“ z roku 1871, která barvitě lásku dvou mladých lidí.

„Upomínky“ z roku 1874 a vzpomínky Karoliny Světlé publikované r. 1880 pod názvem „Z literárního skromí“ podávají svědectví o životě torky a tehdejší pražské literární společnosti.

V prózách s historickou tematikou „Poslední paní Hlohovská“ z r. 1877, „Zvonečková královna“ z roku 1878, „zapomenutý příběh pražský“ líčí spisovatelka složitou problematiku josefského osvícenství, zejména jak se projevuje v salonech šlechty a měšťanství. Oba romány jsou však poplatné době zálibě nesené romantickými zvyklostmi a touhou po senzačnosti.

Kriticky k literární tvorbě Karoliny Světlé

Literární tvorba Světlé je velmi rozsáhlá a různorodá a časově zachycuje dlouhou dobu: zobrazuje život venkovského lidu a pražské aristokratické a měšťanské společnosti od 18. století až do druhé poloviny století devatenáctého. Velmi ráda se spisovatelka vracela do období josefského osvícenství a počátků národního obrození nebo revolučního roku 1843. Přes rozdílnost námětů a tematického rázu promítá autorka velmi často do osudů svých románových hrdinů zvláště žen, vlastní životní zkušenosti. Tento autobiografický rys je pro Světlou příznačný.

Karolina Světlá napsala celkem 9 románů v průběhu 21 let. Román „První Češka“ je z roku 1861 a byl prvním románem spisovatelky. Román „Miláček lidu svého“ napsala autorka v roce 1862 a tímto dílem svoji románovou tvorbu ukončila. Nejznámější jsou následující povídky spisovatelky: Dvojí probuzení, Sestry, Společnice, O krejčíkovic Anežce, Zamítání, Lásky básníkovy, Za mrtvého večera, Několik archů z rodinné kroniky, Cikánka, Ještě několik archů z rodinné kroniky, Lesní panna, Skalka, Na úsvitě, Lamač a jeho dcera, Z nečasných hodin, Rozcestí, Večer u kory, Hubička, Mladší bratr, Černý Petříček, Ten národ, Námluvy, Nebožka Barbo-

Okamžik, Konec a počátek, V zátíší, Teta Vavřincová, Divousové, Z vypravování staré žebračky, V hločinách, Poslední poustevnice, Josef Josef, Větrně, Za starých časů, U sedmi javorů a Blázínek. Uvedených 36 povídek jsem zařadila za sebou chronologicky podle data vydání. Jmenovaných 36 povídek napsala autorka během 22 let. První povídka s názvem „Dvojí probuzení“ byla vydána v roce 1858, poslední povídka s názvem „Blázínek“ byla vydána v roce 1880.

Jan Neruda ve svém článku „Český román vesnický a jeho tvůrkyně“, který byl uveřejněn v periodiku „Naše listy“ dne 27. ledna 1869 o literární tvorbě Světlé napsal, že „jsou takovými díly původními, která se rovnají všem cizím. Je v nich netušené bohatství krásy, čtoucímu je, jako by pomoci kouzelného prutu rozstupovala se před ním hora a rozevíraly poklady, tak vzácné a oslňující, že posud nespátřil podobných. Jsou to skutečné poklady strmých hor.“

Neruda v tomto článku sleduje umělecký vývoj Karoliny Světlé a připomíná, že začala s románem reflexivním a až i v tom se stala zjevem obdivuhodným, byla nespokojená s výsledky na půdě moderní, opustila salon a velkoměšťáky, zavřela se do českých chaloupek a našla v nich vesnický svůj román. Tento objevitelský tvůrčí význam Světlé hodnotí pak Neruda takto:

„Jako Jungmannové z chaloupek češtinu vyvedli zas ven do kruhu živých jazyků, vnikla spisovatelka Karolina Světlá do těchto chaloupek a vyvedla z nich českou individualitu dramatickou, způsobilou, aby uvedena v český román, připojila k světové literatuře články nové, tím zároveň českou literaturu důstojně uvedla v písemnictví to světové...“

Karolina Světlá je tvůrkyní skutečného českého románu s výraznými psychologicky propracovanými hrdiny a dramatickým, ze života společnosti vytěženým dějem, to uznávají také současní literární kritikové. Je to významný pokrok v díle spisovatelky Karoliny Světlé oproti prozaikům starší generace např. K. Sabiny i jejím současníkům např. V. Hálkovi, G. Pflergru Moravskému a jiným, kteří povětšinou kupili na jednotlivé scény spojené vnějším kompozičním rámcem s postavami jen vnějškově chara-

cterizovanými. Společenské názory Karoliny Světlé byly však historicky ohraničeny, nevybočovaly z hranic liberální ideologie. Spisovatelka se domnívala, že všechny sociální rozpory, jejichž existenci si dobře uvědomovala, jsou řešitelné společenskými reformami, šířením osvěty a demokratickou výchovou.

K osudu spisovatelky

Karolina Světlá, dívčím jménem Johanna Rottová, byla sestrou Sofie Podlipské. Narodila se 20. února 1830 v Praze na Starém Městě. Pocházela z bohaté měšťanské českoněmecké kupecké rodiny a byla vychovávána v duchu šosáckých mravů běžných v tehdejších patricijských rodinách. Proti takové bezduché výchově se začala brzy bouřit, posilována v touze po samostatnosti v jednání i myšlení četbou pokrokových, německých a francouzských autorů. České národní uvědomění v ní vzbuzoval domácí učitel češtiny a pozdější její manžel Petr Mužák, jehož rodiště Světlá pod Ještědem poskytlo autorce pseudonym. K formování názorů Karoliny Světlé rovněž přispělo její přátelství s Boženou Němcovou, které se jí stala vzorem cílevědomé emancipované ženy spisovatelky. Na Světlou také silně zapůsobila literární tvorba a názory francouzské spisovatelky George Sandové.

Po literárních začátcích v drobných prózách podnícených povzbudivým postojem přátel a to především Jana Nerudy a Vítězslava Háška, a zejména pak po smrti její milované a jediné dcerušky, našla Světlá naplnění svého života v intenzivní literární a kulturní organizační činnosti, zvláště v ženském hnutí. Připomínám, že od roku 1871 spolupracovala v Ženském výrobním spolku. Bohatou námětovou oblast objevila za svých dlouhých letních pobytů v Podještědí. Zamilovala si lid tohoto kraje pro jeho mravní kvality a svéráz, tak protikladný přetvářce a společenské konvenci, pražského měšťanského prostředí. Krátké, avšak hluboké přátelství s Janem Nerudou na začátku šedesátých let zanechalo rovněž trvalé stopy v jejím díle.

Karolina Světlá patří spolu s Janem Nerudou a Vítězslavem Háškem k před-

stavitelům kruhu májového. První svou prózu „Dvojí probuzení“ uveřejnila v almanachu „Máj“ roku 1858. Svou další tvorbu publikovala také v různých časopisech té doby např. v periodiku „Obrazy života“, „Rodinná kronika“, „Květy“, „Osvěta“, „Lumír“, „Zlatá Praha“, „Světotozor“, „Ženské listy“ a další. Od roku 1875 začala Karolina Světlá churavět a některé své poslední práce autorka už jen diktovala. Karolina Světlá zemřela v Praze dne 7. září 1899 ve věku 69 let.

Pozvánka do kraje pod Ještědem

Kdo navštíví kraj severních Čech, může si z Liberce udělat výlet do panenské přírody a projít se po Cestě Karoliny Světlé, která v délce 16,5 km spojuje místa literárních prací spisovatelky z Podještědí. Vede z Pláně pod Ještědem přes Pastviny, Vesec, Světlou pod Ještědem, Hodky, Hoření a Dolení Paseky, Rozstání, Skalákovnu s odbočkou na Horku, Jiříčkov, Padouchov a kolem lomu Basa zpět na Pláň pod Ještědem.

Při návštěvě těchto míst jistě také zavítáte na Ještěd. Je to jeden z nejkrásnějších výhledových bodů v Čechách s vrcholem 1012 m nad mořem. Horninou je křemitý svor. Na vrchol Ještědu vede lanovka až k zajímavé moderní víceúčelové stavbě z roku 1965 podle projektu Ing. Arch. K. Hubáčka z Liberce, který za projekt dostal světovou Perrotovu cenu. Stavba tvaru rotačního hyperboloidu s kruhovým půdorysem o průměru 33 m se skládá z betonového válcového jádra s obvodovým pláštěm z oceli, hliníku a skla a také laminátu. Celková výška stavby je 92 m. V přízemí stavby je technické zařízení, kuchyně a pomocné provozy, v 1. patře je kruhová restaurace s panoramatickým výhledem, ve 2. a 3. patře jsou hotelové pokoje a byty personálu. Výše jsou za laminátovými kryty televizní vysílače, rozhlasová a spojová zařízení. Od roku 1933 vede na vrchol Ještědu kabinová lanovka z Horního Hanychova.

*Alena Kulheimová
Česká republika*

Just A Suggestion

Now that we are a month into the new year and a new decade, I would like to make just one suggestion for a real resolution. This has nothing to do with giving up a favorite food; it has nothing to do with dieting or anything like that. Moreover, it has nothing to do with any of the more common things associated with a resolution for the new year.

Allow me to explain my one suggestion. First, it begins with a question you need to ask yourself, because only you can answer the question. Then, how you answer this question will go a long way to making your life either more peaceful and fruitful or more frustrating and certainly less satisfying. Here is my suggestion. Ask yourself this: do I want to go to heaven? The reason for this question is based on what all of us learned is the reason God created us in His image and likeness - to know, love and serve Him in this world in order to be happy with Him in heaven.

So, ask yourself the question. I doubt that, if anyone asks himself or herself this question with any sincerity, he or she would answer in any way but with a definite yes. This is the easy part of my suggestion. Now for the harder part. Answering yes to the question means

that you have been working at getting to heaven or you have decided that you have to get serious about your life and relationship with God and do something to put yourself on the way to heaven. In either case, it is your responsibility to get to heaven. God has done and continues to do His part for you but what God will not do is live your life for you. You must do this and you have His assurance of His help (grace) if you really are serious and want to go to heaven.

The Christmas season is almost at an end. What have you done to improve your personal relationship with God? Have you been faithful to daily prayer before and after meals, in the morning and at night, and going to Mass? Have you done any real spiritual reading to increase your knowledge of our faith? Have you been charitable with your possessions or your time? What are you doing in order to strengthen your resolve to do good and avoid sin and the temptations to sin?

As you know, our Diocese is embarking on a "very special effort to reach out to and welcome back any and all Catholics who have left us for whatever reason. Perhaps you know someone like

this or you may feel you are one who needs to come back with much greater fervor and resolve to live your Catholic faith. It seems to me that one way to be going in this right direction is to ask yourself or another person whom you know my one question: do you want to go to heaven?

Asking this question takes little time and costs no money. However, asking this question really requires courage. To answer yes then means that you have to examine carefully every aspect of your life to see if there is anything blocking your way to heaven or to see what you have to do better or what you must stop doing or begin doing differently. This is never easy and that is why this takes much courage. Ask our Blessed Mother to help you ask the question and follow through with whatever you must do to get to heaven. She has given us the best advice we can be given: "Do whatever he tells you" (Jn 2:5)

*by Msgr. David Kaghan
Observer, January 8, 2010*

The Golden Metropolis in the heart of Europe

The Prague Loreto - the Church of the Lord's Nativity

(Kostel Narození Páně)

The Hradčany hill contains so many monumental buildings that in order to see them all inside out, a foreign visitor might need to allocate several weeks to detailed exploration of these unique sights. The magnificent pilgrimage church of Loreto is high on the list of "must see" destinations while in Prague.

The Loretan tradition in Bohemia is closely associated with the aristocratic family of Lobkowicz. Kryštof Jr. Popel von Lobkowicz founded the first Czech Loreto in Horšovský Týn in 1584 after returning from a pilgrimage to the Italian Loreto. His niece, Baroness Benigna Catherine (Katerina) von Lobkowicz was inspired by the example of Mikulov in Moravia, and in 1626 commissioned the establishment of Sancta Casa (Svatá chýše) in Prague. Karolina von Lobkowicz, the Princess Zaháňská, followed her and in 1710 became patron of the construction. The coats of arms bearing her heraldic emblems with that of her husband's Prince Filip von Lobkowicz, is located above the main entrance into Loreto. The family tomb lies beneath the Sancta Casa.

The Loreto legend originated in 13th century Italy, when four angels were supposed to have rescued Virgin Mary's humble birthplace from the advance of the "infidels", transporting it through the skies to Dalmatia and then to a laurel grove (lauretum) near the Italian town of Ancona. The Angeli family then brought parts of her dwelling to Loreto ("Place of Laurels") in 1264. The "holy home" became the object of a religious movement, and later the shrine, a windowless, box-like enclosure in the style of the High Renaissance was designed with a reliquary by the famous Italian architect Bramante.

Prague's Casa Sancta was built by Giovanni Orsi of Como and his successor, Andrea Allis. In 1664 Giovanni Batista Cometa and Jacopo Agosto covered the walls of the shrine with stucco reliefs, depicting prophets and sibyls, the life of the Virgin and on the east end the Loreto legend. The interior, an intimate, twilight space, houses the black reconstruction of the Holy House and the statue of the miraculous Madonna.

The Baroque fountains contribute a dramatic flair to the courtyard, portraying the Resurrection and the Assumption. The Arcade surrounding the courtyard served as an ambulatory for the pilgrims, who slowly walked, singing and praying in procession, from one altar to the next. The most popular chant remains the Lauretanian Litany. The most interesting altarpiece is the Stigmatization of St. Francis painted by Peter Brandl. In the Chapel of the Virgin of Sorrows, in the southwest corner of the ambulatory, a curious image of a bearded maiden nailed to a cross is venerated. It is that of St. Wilgerfortis (the name means "troubles", in Czech "Svatá Starosta") whose story originated in South Tyrol and spread throughout the Catholic world. This saintly maiden is supposed to have been the daughter of Sicilian or Portuguese king, to have lived in the second century, and to have refused to marry a heathen (pagan). To protect her virginity she prayed for visible signs of manhood. After she had grown overnight an unattractive manly beard, her angry and cruel father had her crucified. During her agony on the cross she prayed and preached and thus converted many (including finally her own father) to Christianity.

In the middle of the eastern cloister wing, a church was established on the site of a former chapel in 1718. Christoph (Kristoffer) Dientzenhofer and his son Kilián Ignác completed the church of the Nativity (kostel Narození Páně) in 1723. Its current form is a result of alternations made in 1734 – 1737. The purity of the interior style and the harmony of the decorative elements combine to form one of the most impressive and the least altered Baroque interior in Prague. The main altar contains the painting "The Nativity of Christ" by Johann Georg Heintsch of Silesia framed by marble columns and carvings of Wenzel Lorenz (Václav Vavřinec) Reiner and Johann Adam Schöpf. The church's acoustics are excellent and consequently there are many concerts performed here.

Despite having been plundered several times to help finance the military campaigns against the Turks and against Napoleon the Loreto Treasury (Loretánská klenotnice), founded in 1636, still holds about three hundred liturgical objects and vestments of immense value. The treasure includes chalices, candlesticks, reliefs of the Virgin Mary, jewels, rings, chains, crowns for a statue of the Virgin Mary in Sancta Casa, and other silver, gilded or gold items decorated with precious stones. In the Baroque era the Bohe-

Sancta Casa in Prague Loreto

mian aristocrats vied with one another in donations of precious monstrances, such as the Lobkowicz Monstrance (1673), studded with coral and Bohemian garnets. Perhaps the most famous monstrance in the world is the Diamond Monstrance or "Prague Sun" dating from 1699, designed by Fisher von Erlach and crafted by the jewelers to the Viennese court. The monstrance is nearly three feet tall and weighs over 26 pounds. This precious artifact shaped like a sunburst was inspired by creations of Giovanni Lorenz Bernini. It is studded with 6,222 diamonds which once adorned the wedding dress of Countess Ludmila Eva of Kolovrat. The iconography is derived from the vision of St. John the Evangelist (12:1). A dragon, symbol of darkness and evil, winds itself around the base. The figure of the Immaculate Virgin Mary, Queen of Heaven, stands on a crescent moon, her halo formed by twelve stars and her eyes gazing toward the radiant disk of the sun, symbol of God, the Light of the World.

There are many more noteworthy features of the Prague Loreto which are impossible to include in this limited space, but once again we encourage our readers to visit this true jewel of Baroque architecture and inspirational locale for religious pilgrimage.

And what better way to conclude our excursion than by recalling the silvery tintinnabulation of Loretan carillon playing the renown Marian hymn "A Thousand Times We Hail Thee" (Tisíkrát pozdravujeme Tebe), a version orchestrated by the beloved Czech composer, Antonín Dvořák.

Tony Jandáček

*Photo on back page:
Complete view of the Prague Loreto*

